ПАМ'ЯТАИМО МИНУЛЕ -
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУЄМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-220
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 72. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 16-го КВІТНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, APRIL 16, 1976 No. 72. VOL. LXXXIII

Христос Воскрес — Воістину Воскрес

БОГ СЛОВО

Споконвіку було Слово, і Слово було в Бога і Слово було Бог.

Воно було споконвіку в Бога; Усе через нього повстало, і без нього ніщо не сталося, що лиш повстало.

В ньому було життя, а життя було світлом людей. І світло в темряві світиться і темрява не обгорнула його.

Був чоловік, післаний від Бога, — йому ім'я Іван; він прийшов на свідчення, щоб засвідчити про Світло, щоб усі вірували через нього.

Не був він світлом, а щоб посвідчити про Світло; був Світло правдиве той, хто просвічує кожну людину, що приходить у цей світ.

На світі був, і світ повстав через нього, та світ його не пізнав.

До своїх прийшов і свої не прийняли його; а всім, що прийняли його, дав силу їм дітьми Божими стати, тим, що вірують в ім'я його.

Ті, що не з крови й ні від хотіння тіла, ні від хотіння чоловічого, але від Бога родились.

І слово сталось тілом і поселилось поміж нами, і бачили ми славу, славу як Єдинородного від Отця, повне благодаті і істини.

Іван свідчить про нього й кликав, говорячи: Це той, що про нього я говорив: Той, що після мене йде, поперед мене був, бо був перше, ніж я.

І з повноти його ми всі прийняли — і то благодать за благодаттю.

Закон бо Мойсеєм даний був, а благодать і істина через Ісуса Христа сталася.

(Євангеліє св. Івана).

ХРИСТОС ВСЕ ПЕРЕМАГАЄ — ВІН ПОБІДИВ СВІТ

ІЗ СОБОРНОГО ВЕЛИКОДНЬОГО ПОСЛАННЯ ЄРАРХІЇ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Знову, як кожного року, радісно й у піднесеному настрої стрічаємо велику подію нашого спасення — „празників празник і торжество торжеств" — світлий День Христового Воскресення. Знову полинуть з Ваших грудей величні великодні пісні, в яких оспівана Христова перемога над смертю, гріхом, злом, несправедливістю і неволею, а дзвони українських церков сповістять світові, що „Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, що в гробах, життя дарував". Наша східня літургічна поезія — твір великих Отців Східньої Церкви — пригадає Вам надхненно, що Христове Воскресення — то велика нова свята таінствення Пасха, що відкрила всьому людству двері до неба і освятила всіх вірних усіх віків аж до кінця світу.

Пасха — то велике слово в Старім Завіті, який приготував прихід Господа нашого і Спаса Ісуса Христа. На тім Завіті побудований увесь Божий плян нашого спасення; ним Бог вибрав і приготував окремий ізраїльський нарід, в якому благословенні стали усі народи, бо з нього вийшов наш Спаситель. Пасхою для ізраїльського народу була велика подія його виходу з єгипетської неволі. В тій неволі був цей нарід кілька століть і не було виглядів, що він сам спроможеться стати вільним народом, що зможе вийти з тієї неволі і здобути собі землю своїх батьків. Тому сам Бог післав йому великого провідника Мойсея і великими чудами визволив вибраний нарід з тієї фараонської неволі та запровадив його до власної землі. На пам'ятку цього славного виходу встановлено через Мойсея свято Пасхи-Виходу. Ця подія була осередньою точкою всього релігійного й державного життя жидівського народу. Першою пасхальною піснею того народу була: „Сила і міць моя — Господь, Він став моїм рятунком. Він мій Бог і я Його прославлю, Бог батька мого і восхвалятиму Його" (Вих. 15,2).

Та хоч як великою і славною із-за Божих чуд була ця Пасха-Вихід у Старім Завіті, то була вона лиш праобразом-символом куди більшої і важнішої Пасхи для цілого світу, якою стало Христове Воскресення, в якому, — як каже наш Догмат на Вечірні, — „Замість стовпа огненного нам возсіяло сонце, замість Мойсея — Христос, спасення душ наших". Ізраїльська Пасха послужила лиш, як символ, як тінь куди більшої Христової Пасхи-Визволення.

Своїм Воскресенням Христос завершив по своїх страстях і смерті своє для нас діло спасіння, скріпив його своїм найбільшим чудом, оснував на нім свою Церкву, тобто створив з нас новий Божий нарід, або, як знову поетично співає наша Воскресна Утреня — „від смерти до життя, від землі до неба нас перевів". Тому й апостоли свою проповідь будують на Христовім Воскресінні, щоб наша віра була певна, побудована на непохитній основі, щоб ми бачили, як писав св. Павло: „яка безмірна велич Його сили для нас, що повірили, за діянням могутности Його сили, яку Він здійснив у Христі, коли воскресив Його з мертвих і посадив на небі праворуч себе" (Єф. 1,19-20). Велика Христова перемога над смертю і гріхом сталась по Його страстях і смерті на хресті за гріхи світу, за це саме визволення з неволі диявола, в якій ми всі перебуваємо, коли живемо в гріхі. Тому-то, коли величаємо Христове Воскресення, оспівуємо наше визволення з гріхів через Христові терпіння і смерть, наш перехід від смерти до надприродного життя з Богом.

Затяммо собі добре, Дорогі Браття і Сестри, тую важливу і основну правду нашої віри, що Христос помер на хресті і своїми терпіннями, смертю і воскресенням здобув нам життя вічне і створив з нас усіх своєю благодаттю новий Божий нарід, новий Ізраїль. Пам'ятаймо теж, що Христове Воскресення невідлучно зв'язане із Його страстями і смертю на хресті. Без смерти не було б Воскресення. Цього вчить

(Закінчення на стор. 3-ій)

Борис Олександрів

ВЕЛИКОДНІ ДУМИ

Весняний день, співучі тони
І небо золотом горить . . .
„Христос Воскрес"! — співають дзвони,
Колишуть піснею блакить.

І кожен раз, як дзвонним гулом
Лунають величі слова, —
Як голос давнього — минуле
У наших думах ожива . . .

У синю далеч линуть мрії . . .
О, краю сонця і степів,
Щоб не згубить свої надії,
Ти довго-довго так терпів!

Але ніколи світло раю
Не погасало в шумі гроз.
То ж вір'ю я, що й ти, мій краю,
Так само вічний, як Христос!

Настане день — і морок туги
Розіб'є променем ясним,
Із ночі кривди і наруги
Ти вийдеш чистим і міцним!

І не злоба, не дух мамони
У краю волі буде жить.
А тільки — Бог! Воскресні дзвони,
Великдень, сонце і блакить . . .

Валентин МОРОЗ

ВІРУЮ

У громі — Бог. А ти зробись камінням,
І Боже слово викуй на граніті,
бо камінь лиш у громі не згоряє,
і лиш на нім карбують заповіти.

Спаліть солому. Доказам — не вірте,
Великі правди пишуться вогнем.
У громі — Бог. Його наказ одвічний:
Плекайте Силу, затиснувши меч.

СВЯТО ПЕРЕМОГИ, ТРІЮМФ ЖИТТЯ

ІЗ ВЕЛИКОДНЬОГО ПОСЛАННЯ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКОГО БРАТСТВА

Господь Ісус Христос впевнено потішав Своїх учнів і запевняв їх, що в цьому грішному світі, повному ворожнечі до Бога, до Його святої Правди й до вірних Йому людей, Він не покине їх сиротами. „. . . бо живу Я — і ви жити будете!" — благовістив Він.

Безбожний світ у своїм безвір'ї не хоче прийняти Господа Ісуса Христа, ні своїм Спасителем, ні своїм Володарем. Але Христос є завжди вірним провідником спасіння нашого, бо Він обіцяв: „І ото Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!" (Мат. 28:20).

Христос воскрес! „Тому може Він завжди спасати тих, хто через Нього до Бога приходить, бо Він завжди живий, щоб за них заступатися!" (Євр. 7:25). У Христі виконалась довгождана надія людства — надія на перемогу над смертю. „Поглинута смерть перемогою! Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? . . . А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав!" (1. Кор. 15:54-57).

Учні Христові бачили суд, страждання і смерть Ісуса Христа, але вони були також і свідками Його воскресіння. Воскреслий Христос послав їх на ввесь світ і заповів передавати всім людям Його благовістя: „бо живу Я — і ви жити будете!" Сповнені силою і забезпечені присутністю Святого Духа, апостоли Правди благовістили Христову Євангелію всім людям. Христос є живий. Він — вічна надія всіх народів, і ті, хто на протязі віків приймали Його своїм Спасителем, воскресали духовно до нового життя, підіймали моральний стандарт свого народу, були його просвітителями, несли йому свободу. Історія народів є незаперечним потвердженням важливої Біблійної правди: „Праведність люд підіймає, а безбожність — то сором народів" (Пр. 14:34).

Щоб скинути ярмо неволі, потрібно порвати пута безвір'я й покинути безбожність. Щоб пережити всенародне воскресіння, потрібно прийняти воскреслого Господа своїм Спасителем і Визволителем. Бо Він сказав: „І пізнаєте Правду, а Правда вас вільними зробить!" (Єв. Ів. 8:32). Щоб бути вільними, потрібно поставити духовні та моральні справи життя на перше місце. Щоб перебороти нездолані людьми труднощі життя, потрібно звернутися за допомогою до Всемогутнього Помічника й Хоронителя. Христос сказав: „Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, — все це вам додасться" (Мат. 6:33). Особисте прийняття Божих вимог і вхід до Божого Царства справедливости більшости народу є найкращою і найпевнішою запорукою його свободи, незалежности, суверенности, сили, безпеки, добробуту та волі. Без цього невислухані будуть усі найгорливіші молитви до Бога за волю, за перемогу над ворогами, а найзавзятіші визвольні змагання можуть не увінчатися успіхами. „Я – Господь Бог твій, що навчає тебе про ко-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ІГОРЯ КАЛИНЦЯ ПЕРЕВЕЗЛИ ДО ЛЬВОВА, ВАСИЛЬ СТУС ПЕРЕЙШОВ ОПЕРАЦІЮ

Ігор Калинець

Василь Стус

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Згідно з вістками, що наспіли з ССР, в лютому ц.р. до в'язниці у Львові перевезли поета Ігоря Калинця, який відбуває кару шестирічного ув'язнення в Пермських таборах. Його арештували в 1972 році під час масових репресій проти діячів української культури. Причина перевезення Калинця до Львова невідома, проте відомо, що органи КГБ періодично намагаються засобами терору і обіцянок заставити українських політичних в'язнів відмовитися від їхніх поглядів. Дружина Ігоря Калинця, поетеса Ірина Стасів-Калинець, є ув'язнена в таборах Мордовії, засуджена на шість років. Подібно як її чоловіка, її жде ще трирічне заслання. Їхня дочка Дзвінка виховується у їхніх батьків.

На початку цього року до лікарні в Ленінграді, возили на оперецію шлунка поета Василя Стуса, стан здоров'я якого був дуже загрозливий. Стус перебуває в Пермському таборі. Строк його п'ятирічного ув'язнення кінчається в 1977 році, опісля його жде ще трирічне заслання.

В останньому часі у таборах СССР сильно загострився внутрішній режим. Це зокрема відчувають політичні в'язні. Норми праці збільшені, обмежено число дозволеної переписки з рідними чи знайомими, а часто буває, що не доручують теж листів передбачених таборовим лімітом. Проте існує незмінена потреба слати в'язням листи, привітання і под., бо заінтересування зовнішнього світу їхньою долею заставляє в'язничні власті з ними рахуватися.

УСІМ НАШИМ СПІВГРОМАДЯНАМ, ЯКІ ВІДЗНАЧАЮТЬ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ ЗА НОВИМ КАЛЕНДАРЕМ, БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!
УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
— і —
В-ВО „СВОБОДА"

В СССР ПОЧАЛИСЯ СУДОВІ РОЗПРАВИ НАД ТРЬОМА ДИСИДЕНТАМИ, САХАРОВА ЗНОВУ АРЕШТОВАНО

Москва. — Дейвід Шіплер, кореспондент „Ню Йорк Таймсу", інформує, що в середу, 14-го квітня, в Совєтському Союзі розпочалися три судові розправи над дисидентами: над фізиком Андреєм Твердохлєбовим, секретарем московського відділу Міжнародної Амнестії, кримським татарином Мустафою Джемілєвим і Валерієм Маресіним, який раніше відмовився свідчити під час судової розправи над іншим дисидентом, Сергеєм Ковальовим.

В час перебігу розправи над Джемілєвим в місті Омську міліція арештувала академіка Андрея Сахарова, нобелівського лавреата, та його дружину Єлену за нібито побиття кількох міліціонерів. Совєтське пресове агентство ТАСС твердить, що Сахаров і його жінка „вчинили бучу" під час судової розправи, вимагаючи для себе місць в судовій залі, хоча, за твердженням ТАСС-у, суд був відкритий для публіки. Коли службовий міліціонер звернув Сахаровим увагу, щоб не кричали в публічному місці, то А. Сахаров, згідно з ТАСС-ом, вдарив його та старшину міліції в лице, а також Єлена Сахаров приєдналася до побиття міліції. Сахарови були арештовані та на міліційній станиці мали нібито признатися до вини, після чого їх звільнено. Однак Шіплер твердить, що приятелі Сахарова вказують на факт, що Сахаров є малого росту та лагідної вдачі й тому сумніваються чи він йшов би на фізичну конфронтацію з міліціонерами. Вони твердять, що він відлетів до Омська, щоб зібрати інформації про суд над Джемілєвим, бо до того міста західніх кореспондентів не допускають. Мустафі Джемілєві совєтські власті закидають „наклепи на совєтську державу", хоча, як твердять його приятелі, його єдиною

Андрей Сахаров

„провиною" є те, що він домагається, щоб кримські татари, яких Москва переселила до республік Центральної Азії за здогадну колябораціо з нацистами, одержали право повернутися на Крим. Приятелі Джемілєва твердять, що Сахарова та його жінку не хотіли допустити до залі, де проходила судова розправа над тим кримським татарином.

Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" також інформує, що в Москві вже розпочався суд над Андреєм Твердохлєбовим. Йому закидають „наклепи на совєтську державу". Як інформовано раніше, головним обвинуваченням проти Твердохлєбова є те, що він „поширював поголоски", що український математик Леонід Плющ зовсім не був умовохворим, коли його в 1972-му році запроторили до „спец-психушки". Як відомо, Леонід Плющ і його дружина Тетяна, які минулого тижня перебували на відвідинах в Канаді, вислали тоді до Москви телеграму, заявляючи, що всі заяви Твердохлєбова про Л. Плюща є правдиві та зголосилися на свідків в його обороні.

Згідно з „Ню Йорк Таймсом", у Вільні вже закінчилася судова розправа над Валерієм Маресіним, який минулого грудня відмовився свідчити на судовій розправі над Сергеєм Ковальовим. Як відомо, Ковальова засуджено на 7 років ув'язнення в концтаборі та на три роки заслання. Під час розправи, В. Маресін відмовився свідчити на закид прокуратури, що Ковальов передав йому копію книжки Александра Солженіцина „Архіпелаг ГУЛаг" і просив поробити копії та розповсюджувати її в СССР. „Ню Йорк Таймс" інформує, що Маресіна засудили на 6 місяців „праці для держави", а також зменшили його заробітну платню на одну четверту.

ВОСКРЕСЛИЙ ХРИСТОС КРІПИТЬ НАШУ ВІРУ

ІЗ ВЕЛИКОДНЬОГО ПОСЛАННЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ УКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ В ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ

Як у природі чергуються холодні пори року з теплими, так і в житті людини чи народу чергуються досягнення з невдачами, програші з перемогами. Такими до глибини серця зворушуючими подіями є розп'яття та воскресення Ісуса Христа. Ці, такі суперечні події, були однаково тяжкі до зрозуміння і для беззаконників, як і для „малого стада" послідовників нашого Спасителя. З'явлення Христа учням утвердило їх у вірі у вищий духовний світ. Це нове просвічене розуміння післанництва Христового стало головною основою місії апостолів і Християнської Церкви: „Тепер же Христос устав з мертвих . . ." (1 Кор. 15,20). Вислів цього залишив нам безсмертний Тарас Шевченко, коли він написав:

„А Ти
Возстав од гроба,
Слово встало
І Слово Правди понесли
По всій невольничій
землі
Твої апостоли святії".

Сьогодні нам є добре відоме обвинувачення, кидане на адресу християнства тими, які самі принесли найгіршу тиранію для людського духа і тіла, — що християнство присипляє людей і робить їх по-рабському підданими своїм гнобителям. Це правда, що ніколи не бракувало нікчемних і номінальних християн, однак історія Християнської Церкви дає нам силу силенну величних доказів про щось зовсім протилежне. Візьмім історію перших християн, або історію багатьох сучасних дійсних християн у совєтах, які там жертвенно змагаються за свободу сумління і пошанування людських прав. Вони озброєні вірою в перемогу Христа над силами темряви, зла і неправди, зводили і зводять найбільш героїчну боротьбу за перемогу світла, правди і справедливости в світі. У цей Великодній час, історія, більше як колинебудь, пригадує нам, що на крові мучеників побудована Церква Христова, та що „сили адові не переможуть її" (Матв. 16,18).

Незаперечною історичною правдою є, що основою пос-

(Закінчення на стор. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нехай воскресне Бог!

Нехай воскресне Бог і розпорошаться враги Його! — сказано у великодній молитві. І цієї неділі велика частина християнського світу, а з ним і частина нашого українського Божого люду в діяспорі, відзначає торжество світлого Воскресіння Христового ,а інша частина святкуватиме цей Великий День в наступну неділю. Але, без уваги на те, хто з нас за яким календарним стилем відзначає це рокове свято, всі ми в ці дні об'єднані власне цією великодньою молитвою: „Нехай воскресне Бог і розпорошаться враги Його!" Наш бо український народ, зі своєю тисячолітньою християнською вірою і культурою, ще й досі належить до тих, які найбільше потребують і уповають на перемогу Христової правди на землі та на розпорошення ворогів Христа.

У великій, справді смертельній загрозі для свого існування зустрічає народ наш цьогорічне свято Христового Воскресіння. Придумане людоненависниками в Москві на загибель всім не-російським народам комуно - московської імперії народовбивче „злиття націй" входить в стадію свого остаточного здійснення всіми рафінованими засобами морального і фізичного терору. Український народ переживає свою чергову Голгофу.

І це повинні ми мати на увазі під час цьогорічних святкувань світлого празника Воскресіння Христового. Святкуватимемо ми цей Великий День на волі і в достатку, святкуватимемо так, як нам підказує наше сумління. Важливе, щоб при цьому ми пам'ятали і про цю смертельну загрозу, яка нависла тепер над нашим народом,щоб ми пам'ятали, що нашому народові силою і терором накидується тепер „загальнорадянські риси культури, світогляду, ідеології, моралі і побуту, поведінки і способу життя", — як це нищівно заповіджено в останньому виданні київського „Історичного журналу". Це тим більше зобов'язує нас на волі плекати ці наші власні риси нашої тисячолітньої християнської культури, моралі і побуту, поведінки і способу життя.

Велике Свято Воскресіння Христового дає нам на це окремо добру нагоду.

„Нехай воскресне Бог і розпорошаться враги Його!"
Христос Воскрес — Воістину Воскрес!

Тут і там

„Етнічна спадщина є великим скарбом цієї країни і я не думаю, що федеральний уряд повинен бути використовуваний для нищення тієї етнічної спадщини", — заявив минулого вівтірка президент Джералд Форд на конвенції Американського Товариства Редакторів Газет.

Як відмінно звучать ці слова американського Президента від безперервно повторюваних в Совєтському Союзі заяв про „нову історичну спільність людей — радянський народ", про конечність і нібито прогресивний характер процесу „злиття націй", про „єдину соціялістичну батьківщину, економіку, єдину за змістом культуру, загальнонародну державу і спільну мету"! Тоді, коли в З'єднаних Стейтах федеральний уряд наголошує багатокультурність і етнічну різноманітність американського суспільства, заявляючи, що ці явища є позитивними, бо не тільки зберігають культурні скарби різних народів світу, але також збагачують життя всіх громадян Америки, то в Совєтському Союзі, який нібито складається із 15-ох „суверенних республік" та великої кількости нібито „автономних республік, областей і національних округів", центральний уряд в Москві, за допомогою „ґавляйтерів" в Києві, Мінську, Єривані, Вільні тощо, старається всіми способами знищити національну ідентичність всіх народів і національностей Совєтського Союзу, перемінюючи всіх у членів формально якогось дивоглядного „радянського народу", а в дійсності — зденаціоналізувати їх і зрусифікувати.

Коли в ЗСА Адміністрація 200-річчя Американської Незалежности (АРБА) призначує великі суми грошей на проєкти окремих етнічних груп, тоді в Совєтському Союзі будь - який вияв національної свідомости чи гордости, крім, самозрозуміло, російської, карається довгими термінами ув'язнення в концтаборах, тюрмах і закладах для умовохворих!

Коли Президент ЗСА призначує спеціяльного дорадника Білого Дому для етнічних справ, тоді перший секретар Компартії України на недавньому з'їзді цієї партії промовляє вже російською мовою, а за ним і інші нібито „представники українського народу"!

Коли в ЗСА, де живуть еміґранти з усіх країн світу, відкинено теорію „перетоплюючого казана", тоді в Совєтському Союзі — який в Африці та Азії нібито підтримує „національні визвольні рухи", але брутально придушує всі національні рухи в межах своєї імперії, — панує народовбивча русифікаційна політика, прикрита прозорими гаслами „єдиного радянського народу" та „злиття націй"!

Як довго світ безчинно приглядатиметься поповнюваному на його ж очах і — як кажуть — у білий день народовбивству та як довго „співжитиме" з народовбивцями!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Бє сонечко, в віконечко,
вістить: Христос воскрес!

І жайворон зо всіх сторін
лящить: Христос воскрес!

Цвіт в пахощах на радощах
цвіте: Христос воскрес!

І дзвонить дзвін, мов на здогін
гуде: Христос воскрес!

Та й б'ються в склад у молодят
серця: Христос воскрес!

Гроби ж в отвіт на той привіт
во істину воскрес!

Василь Щурат.

о. Іван Гриньох

ДРАМА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

„Ядий мою плоть і пияй мою кров імат живот вічний, і Аз воскрешу его в послідний день".
(Ио. VI, 55)

Є щось незглибне і невичерпне в Христовому Воскресінні. Як одноразовий історичний факт, воно є останнім радісним, могутнім і тріюмфальним образом незбагнутої драми Божої любови: драми воплочення Божого Слова і довершеного ним відкуплення. Воно закінчує драму сходження з Божих висот буття Божого Слова. А разом із цим воно кладе фундаменти і започатковує мандрівку на висоти відкупленої людини. Воскресіння Христове є кінцем однієї драми і початком другої. Цим разом уже людської драми, бо виходження на верхи не легке і супроводиться безліччю складних конфліктів — заламань і зрушень, упадків і підйомів, зневіри і віри, немочей і мощі... В цьому надприродному кружлянні - сходженні на низини Божого Слова і підійманні на висоти людини скривається вся таємничість і динаміка Христового Воскресіння. Щороку, коли настають світлі дні Пасхи, ми відчуваємо цю таємничість і силу, наша душа, існування якої так часто в ці дні відкриваємо ми в собі, вдихає цю воскресну таємницю у свою істоту, — але думка наша ніколи не спроможена обняти необнятне. З нами діється те саме, що діялося з учнями, які після розп'яття Христа подалися з Єрусалиму до Емаусу. Біля них ішов уже Воскреслий, розмовляв з ними, поясняв святе Письмо, але вони не впізнали Його, хоч „горіло серце наше, коли він розмовляв з нами", як опісля говорили ці ж учні про цю свою зустріч. Вони не впізнавали Христа біля себе, бо були „нерозумні і тяжкі серцем, щоб повірити всьому" (Лук. XXIV, 13 і сл.).

Драма людини, на початку якої стоїть світлий образ Воскресіння, не знаходиться в таємничості і незглибності самого воскресіння. Драма людини є в самій людині. Людина має всі дані і всі дарування, щоб відчути близькість Христа і щоб пізнати Його. Ці дані й передумови створені першою незбагнутою драмою Божої любови.

* * *

Людина без упередження і ніяковости, замкнувшись на самоті з думками своїми або бодай раз до року на Великдень, відчуває, як горить її серце... А все ж таки вона не бачить Воскреслого. Не бачить чи, радше, не впізнає Його. Трагедія людини в тому, що вона „нерозумна і тяжка серцем". Не вистачає людині для пізнання й відчуття Воскреслого Христа самого горіння серця. Горіння химерне. Воно то спалахне, то знову згасає, воно — вияв змінного настрою, воно — ознака поверхової людини. Щоб пізнати таємницю Воскреслого Христа, треба повної напруги душевних сил людини. Потрібно позбутися нерозуму і дозволити виявитися розумові. Треба стрястися з тяжкости серця, з його лінивства та завмирання, а сповнити його легкістю, великою любов'ю. „О, нерозумні й тяжкі серцем, щоб повірити всьому". В цьому докорі Воскреслого Христа, зверненому в бік зневірених учнів, що йшли до Емаусу, вміщається вся віковічна драма, а, може, й трагедія, людини. Щоб вірити, треба цілої людської душі, цілої людини, треба бистроти розуму і любови серця. Сам розум без любови — холодний і мертвий, його зір не доходить до Божої таємниці. Сама любов без розуму не має коріння, вона спроможна тільки на хвилинне горіння, а не на тривкий, невгасимий вогонь. Чи щорічний циклічний поворот свята Христового Воскресіння не каже часом людині сучасної доби спрягти нерозривно вникливий розум із всеобіймаючою любов'ю? Замінити настроєве Великоднє горіння на живучість людської думки і вогненну любов людського серця? А спрягши розум і серце в одне, відкрити душу в собі. І, пізнавши повнотою душі Воскреслого Христа, довершити ще інше відкриття: віднайти повноту людської істоти в створінні, що носить тільки ім'я людини. У воскресінні Христа, в промінні Його світла побачити справжню людину...

Празник Христового Воскресіння — це нагадка для цього, а, може, й завжди старе і завжди нове надхнення для неї.

* * *

Глибину незглибиму і таємницю незбагненну Христового Воскресіння відчували справжні християнські душі. Недаром творець воскресного канону, що його співає церква на утрені Пасхи, зве воскресіння Христа „нетлінія источник" — джерелом нетління. В своїх думках летить мистець слова до каменистої скелі в пустині, з якої ударом своєї палиці великий Мойсей видобув чудодійну воду. Спрагнені ізраїльські мандрівники-скитальці гасили свою спрагу в непривітній пустині цією водою.

Але спрага людського духу більш болюча. Природною водою її не вгасити. Ні проникнення глибин морських, ні лет у безкраї простори не заспокоюють болю і муки спрагненої людської душі. Їй потрібно джерела, що ніколи не висихає. Це джерело Воскресіння Христове. Людина, життєва драма якої так живо нагадує мандрівку Ізраїля в Синайській пустині до землі обіцяної, прагне якогось тривкого, невичерпного джерела. Кожна людина. Хіба, що вона втратила рузуміння своєї життєвої мандрівки і згубн-

(Закінчення на стор. 7-ій)

Петро Голубенко

НА СТОРОЖІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГІДНОСТИ

I

У зв'язку з відзначенням столітнього ювілею з дня народження С. О. Єфремова, автору цих рядків трапилась нагода переглянути дещо з публіцистики цього видатного ювілята. Під час цього перегляду мою увагу привернула стаття С. Єфремова з приводу процесу Бейліса у Києві 1913-го року. Не зважаючи на давність цієї події, стаття викликає таке враження, ніби її написано сьогодні. Вона викликає цілу низку аналогій до подій і явищ нашого часу і цим набуває актуального значення сьогодні. На це звернув мою увагу і один з моїх приятелів, висловивши при цьому побажання зайнятися висвітленням постаті С. О. Єфремова, як публіциста. А через кілька днів про справу Бейліса несподівано довелося почути з уст Л. Плюща під час зустрічі з ним української громади у Ню Йорку 27-го березня ц. р. На жаль, комусь треба було підказати йому таку інтерпретацію справи Бейліса і згадати її у такому зв'язку й змісті, який цілковито розбігається з правдою і, зокрема, що писав про цій процес С. О. Єфремов, як його безпосередній спостерігач. Це було ще однією спонукою подати цю справу у світлі спостережень і завваг нашого видатного публіциста.

У чому ж суть процесу Бейліса? Що про нього писав С. Єфремов? Чи він актуальний сьогодні й у чому була болюча помилка у вислові Л. Плюща на згаданій зустрічі?

Навіть у совєтській енциклопедії („БСЕ" т. 5, 1927 р.) про справу Бейліса говориться, як про „один із найяскравіших актів антисемітської погромницької політики царського уряду". А сьогодні ми маємо багато підстав ствердити, що цю російську політику, її традицію перейняв і продовжує також совєтський уряд. У цьому зв'язку і слід проводити аналогію і згадати справу Бейліса, як про символ традиційної погромницької політики Росії у відношенні до всіх народів. Нинішня погромницька політика з її гаслом боротьби з сіонізмом і українським націоналізмом має спільне джерело у російській традиції. І була нагода при цьому підкреслити, що український народ до тієї погромницької політики російських царів має хіба одне відношення, що і він є жертвою цієї ж погромницької політики Росії. І що це в Україні, у тому самому Києві, де відбувався процес Бейліса, у „Бабиному Яру" виступив другий видатний український публіцист Іван Дзюба, щоб сказати своє слово про погромницьку політику, бо мовчання, як він сказав, „стає спільником неправди і несвободи". І це спонукує забирати слово...

Між процесом Бейліса і „Бабиним Яром" пряма лінія і пряма аналогія. А далі ця лінія проходить і до нашого часу. Це лінія спадкоємности і спорідненості погромницької політики царського уряду, фашизму і сучасних народовбивців з московського Кремля. Така ж пряма лінія й аналогія між виступами двох згаданих українських публіцистів — Сергія Єфремова й Івана Дзюби. Тут також виявляється своя українська лінія спадкоємства і традиції. Як жаль, що Л. Плющ із цієї лінії під чиєюсь намовою збився. Бо хоч і він згадав про те, хто проводить погромницьку політику, але в дальшому з його слів виходило, що ця політика нібито має свій сприятливий ґрунт в Україні і що податливість українців до цієї політики промовляє за те, що сьогодні знову маємо „процес Бейліса" там, в Україні, і тому йому „соромно бути українцем". Недоречність цього пересадного жесту перед своїми земляками і перед всіма присутніми була сприйнята, як образа національної чести і гідности українського народу, і глибоко потрясла серця і душі присутніх українців. Не такого слова чекали вони від нього.

У свій час Сергій Єфремов, коли писав про справу Бейліса, то він викривав „вовчу тактику" погромницької політики царського уряду і реакційних кіл російського суспільства. Ця вовча тактика полягала в тому ,що російські великодержавні „патріотичні організації", націоналісти (шовіністи) всіх видів зброї... міцно звели гніздо в Україні, особливо в Києві. Тут колиска „істинно-русского націоналізму". Керуючись цією „вовчою тактикою", провокативний суд над Бейлісом був задуманий також в Києві. Його організували російські чорносотенці з-під знаку „Двухглавого Орла" разом з поліцією.

Сергій Єфремов у статті „Голосна справа" писав: „Двухглавий Орел" знов виступає з своїми божевільними криками про ритуальні душогубства, ще і ще раз проказуючи огидний наклеп на цілий народ... Не дожидаючись суду, люди вже вирішили справу й тягнуть до відповідальности цілий народ, накликаючи кару на його... Рахується на темноту й забобони, на ворожнечу національну та релігійну, на той нарешті психічний примус, який можна витворити й практикувати, пускаючи безупинно все одну і ту ж вигадку"...

(Продовження буде)

Роман Ільницький

УКРАЇНЦІ В КАНАДІ НА ШЛЯХУ ДО УСПІХІВ

(3)

Новістю на тому ж університеті є курси історії і культури українців в Канаді. Викладач: проф. Лупул з третього покоління. В грудні минулого року уряд Алберти дав згоду фінансувати Український Науковий Інститут в Едмонтоні, в якому будуть вестись досліди над історією України і українських поселень поза Україною. Українці здобули собі добре ім'я в державній і самоуправній адміністрації. Кілька прикладів: мейором міста Вінніпеґу вже від 14 років є українець М. Дзюба. Довгі роки посадником Едмонтону був також українець. А по цілій Канаді є десятки міст і містечок, які очолюють українці.

Вінніпеґ, столиця Манітоби, вважається також столицею всіх Українців Канади. Там є осідок Комітету Українців Канади, що репрезентує українців перед федеральним урядом у Оттаві. Його президія в 1975 році мала дві авдієнції у прем'єра Трудо, на яких обговорювано українські проблеми у всеканадійському розрізі. У Вінніпезі є осідок двох Українських митрополій: Української Православної і Католицької Церков.

Із степових провінцій вийшло кілька видатних українських вчених. Найбільше відомий із них Василь Харик, головний директор „Телсату", міжнародної організації, яка при допомозі сателітів передає телевізійні прямі пересилання через континенти. Харик перед тим, заки обняв цю посаду, був довший час шефом наукових дослідів при департаменті авіяції З'єднаних Стейтів Америки.

Вже цей побіжний перелік українських успіхів у трьох степових провінціях вказує на те,яке велике значення має суцільне поселення українців в одній провінції більшою масою.

На жаль, цього фактора бракує Українцям у інших канадських провінціях. Наприклад, в Онтаріо, східній частині Канади, живе 160 тисяч українців, а в тому 91% у містах, але їх відсоток до всього населення ледве досягає 2%. З цієї причини їх участь у загальноканадському житті мала. Вони не мають ні одного посла в провінційнім парляменті, хоч донедавна мали одного міністра Івана Яремка (він помер). Подібна ситуація у двох надморських провінціях: у Квебеку над Атлантиком і в Британській Колюмбії над Тихим океаном, де є 61 тисяча українців. Та проте ані там, ані там більшого впливу на життя провінції наші люди не мають.

Освіченість українців Канади

Найбільше відрадним явищем у житті українців у Канаді є їх творчий гін до освіти. На підставі урядової статистики, складеної в 1971 році, українське населення вже нині зайняло друге місце щодо своєї освічености між чотирма десятками етнічних груп, які входять у склад канадського народу.. На першому місці є жиди, які традиційно є найбільше освіченою національністю у всьому світі, а тим самим займають перші місця у всіх країнах, де вони поселилися. Не є винятком щодо цього і З'єднані Стейти Америки, де жиди на своїх 5 мільйонів населення мають майже пів-мільйона студентів у високих школах і університетах. Таку саму позицію донедавна вони мали і в Совєтському Союзі. Спад там позначився щойно протягом декількох останніх років, як наслідок дискримінаційної практики уряду.

Цілком зрозуміло, що шлях канадських українців на вершини їх освічености не був легкий. Перші еміґранти при кінці дев'ятнадцятого століття ледве чи й могли мріяти про школу. Вони поселювалися далеко від міст і більших осель (а лише там були школи) і протягом кількох десятиліть у поті чола свого корчували ліси, щоб придбати землю і стати хліборобами. Правда, вони і там будували свої церкви і школи, в них можна було тільки навчитись читати і писати. Про середню і вищу школу, яка часто була відділена на сотні кілометрів — не можна було й мріяти. Поперше — не було грошей, щоб утримати дітей далеко від дому, а подруге — вони були потрібні при господарці. Аж ген пізніше в 1930-их роках, матеріяльний стан наших поселенців піднісся настільки, що вони могли подумати про вищу освіту для своїх дітей. В тім часі почався також процес переселювання українців з фарм і сіл до міст. Соціяльна структура українського населення змінювалась: поруч фармера стояв вже й робітник, а тут і там виходили зі шкіл й перші українські інтеліґенти. Повної сили цей процес набрав після Другої світової війни, а десятиліття між 1960 і 1970 роками було щодо напружености урбанізації українського населення і щодо продукції інтеліґенції — рекордовим. Вистачить сказати, що за тих десять років число українців з університетською освітою подвоїлося ,а знавці української демографії (напр., проф. Іван Тесля) передбачують, що в 1980 році українці перевищать всі показники освічености в загально - канадійському перекрої і вийдуть у всіх відношеннях на перше місце (не враховуючи жидів). Звичайно цей гін до школи і до освіти обхопив тільки молодші річники. Старші люди підпадають ще під ті обмеження економічного характеру, про які згадано вище.

(Продовження буде)

СВІТ ПРАЦІ В АМЕРИЦІ:

МІШАНА АМЕРИКАНСЬКА ЕКОНОМІКА

Пол А. Самуельсон

Велика господарська криза (депресія) призвела до гітлерівської диктатури в Европі та до Другої світової війни. В Америці вона довела до присмерку необмеженого капіталізму й породила мішану економічну систему.

ЩОСЬ НОВЕ ПІД СОНЦЕМ

Суспільний лад, що прийшов після Нового Курсу (Ню Діл), виник подібно, як історична Британська імперія, у висліді забудькуватости. Франклін Деляно Рузвельт в 1932 р. вів кампанію з плятформи економії із збалянсованим бюджетом. Не зважаючи на таку пропаґанду, події після виборів призвели до того, що збільшилася роля держави в господарському житті.

В середині 20 ст. сталося те, перед чим перестерігали Александер Гамільтон, Джон Адамс та Джеймс Медісон, а саме: перед намаганнями народницької демократії порушити права приватної власности. Здійснилося, те, чого найбільше побоювався Лорд Маколей. Перевага бідних та виборців з низьким прибутком примусила їх схвалити закони про розподіл прибуткових податків та про масові видатки на допомогу для потребуючих, старших віком та інвалідів, до чого спонукою був власний інтерес, який, на думку Адама Смита, мав би діяти у щоденному оперуванні ринкових взаємин. Те, з чого Карл Маркс насміхався, уважаючи його за сантиментальність, а саме: мобілізування класових інтересів з метою поліпшення умов більшости шляхом т.зв. мирного ступенювання (ґрадуалізму), в дійсності сталося панівним зразком історії після 1929 р.

Що таке оця мішана економічна система, яка переважає не лише в Північній Америці, але також в Швеції, Швайцарії, а також у Західній Німеччині, Великобританії, Японії, Франції, Австралії та Австрії?

Чи справді воно так, як професор Йосип Шумпстер стверджував півстоліття тому в своїй праці „Соціялізм, капіталізм і демакратія", що капіталізм є „своєрідною кисневою палаткою", або переїзною станцією на шляху до соціялізму? Або може це утопія, до якої прямує життя, що виникло з морського намулу, і через яку людина вийшла з мавп'ячої фази розвитку?

ПОРТРЕТ СИСТЕМИ

Коротко, — мішана економія є сумішшю ринкових факторів та державної контролі. Більша частина національного прибутку, тобто більше як 85 відсотків усіх дібр і послуг, все ще творяться в рамах ринкової системи подачі й попиту, коли люди і підприємства голосують своїми доляровими банкнотами та чековою книжкою. А ті ж самі чеки та постачання грошей є нічим іншим, як вислідом попереднього голосування споживачами на ринку.

Ніяка людська гадка чи навіть конґресова комісія справді не розуміє, що таке проходить в ринковому господарстві щороку, а навіть в кожному сторіччі. Кожна родина вирішує, як вона розподілить свій прибуток між споживанням та заощадженням. Поступово заникли підводи і коні, поволі вся площа країни покрилася мережею шляхів, а навіть витворився новий стиль життя.

Нікому непотрібно знати, а навіть розуміти, як відбуваються процеси в ринковому господарстві. Польові конвалії не усвідомлюють собі складности метаболізму чи фотосинтези. Щойно в останній час люди зрозуміли, що таке кровообіг у тілі та нелінеарне коливання людського серця. Подібно, як людське життя, проходило ще до того часу, поки ми зрозуміли його природу, так і від непам'ятних часів діяли на ринку сили подачі й попиту, а також механізм цін. А втім, як 1976-ий рік становить двостоліття утворення нашої держави, він також є двостоліттям наукових досліджень політичної економії, що їх розпочав батько економічної науки Адам Смит своєю переломовою працею в 1776 р. п.з. „Багатство націй". Як вивчення людської фізіології невхильно призвело до лікарських заходів для поліпшення здоров'я та продовження віку, так знання процесів у господарській системі цілком певно вплинуло на урядові програми, спрямовані на ефективність та справність економіки. Якщо в 1840-их роках пошесть грибка, що зруйнувала чи не увесь картопляний урожай, призвела до голодової смерти й еміґрації дослівно мільйони Ірляндців, то в сучасному світі мішаної економіки центральний і стейтовий уряд та місцеве управління користуються істотними повновластями, щоб забезпечити усім мінімум життєвих умовин.

Майже четвертину всіх дібр і послуг з цілого національного прибутку тепер викуповує держава, а не родини чи підприємства. Кожночасно держава дає працю приблизно одній п'ятій всієї робочої сили. Більше як третина національного прибутку переходить через руки держави у формі зібраних податків та передачі їх на витрати для старших віком у рамах суспільного забезпечення, для інвалідів, бідних, безробітних і для студентів. Щобільше, — розвиток на довшу мету постійно збільшуватиме ролю держави в господарському житті.

Американську економіку уважають мішаною, бо в ній справді таки діють спонтанні ринкові фактори поряд із свідомою економічною політикою. Вона є сумішшю вкладу одиниць, родин та малих і великих корпорацій. Навіть, якщо б держава не збирала й сотика податків, то вже сам факт, що державні органи служать як арбітр та нормотво-

(Закінчення на стор. 5-ій)

Павло ТИЧИНА

СКОРБНА МАТИ

I

Проходила по полю
Обніжками, межами,
Біль серце опромінив
Блискугими ножами.

Поглянула — скрізь тихо,
Чийсь труп в житах горніє...
Спросоння колосогки:
„Ой, радуйся, Маріє".

Спросоння колосогки:
„Побудь, побудь із нами!"
Спинилась Божа мати,
Заплакала сльозами.

Не місяць і не зорі,
І дніти, мов не дніло...
Як страшно: людське серце
Докраю обідніло.

II

Проходила по полю —
Зелене зеленіє...
Назустріг угні сина:
„Возрадуйся, Маріє!

Возрадуйся, Маріє,
Шукаємо Ісуса,
Скажи, як нам простіше
Пройти до Емауса?"

Звела Марія руки,
Безкровні, як лілеї:
„Не до Юдеї шлях вам,
Вертайтесь й з Галілеї!

Ідіте в Україну,
Заходьте в кожну хату,
Агей вам там покажуть
Хог тінь Його розп'яту..."

III

Проходила по полю,
В могилах поле мріє...
Назустріг вітер віє:
„Христос Воскрес, Маріє!"

„Христос Воскрес? Не гула,
Не відаю, не знаю.
Не буть ніколи раю
У цім кривавім краю!"

„Христос Воскрес, Маріє!
Ми квіти звіробою,
Із крови тут юрбою
Зросли на полі бою."

Мовгать далекі села,
В могилах поле мріє...
А квітка лебедіє:
„О, зглянься хог Ти, Маріє!"

IV

Проходила по полю...
„І цій країні вмерти?
Де Він родився вдруге?
Яку любив до смерти?"

Поглянула — крізь тихо...
Буяє дике жито:
„За що тебе розп'ято?
За що тебе убито?" —

Не витримала суму,
Не витримала муки,
Упала на обніжок,
Хрестом розп'явши руки.

Над нею колосогки:
„Ой радуйся..." шептали,
А янголи на небі
Не гули і не знали.

СВЯТО ПЕРЕМОГИ, ТРІЮМФ ЖИТТЯ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

рисне, що провадить тебе по дорозі, якою ти маєш ходити. О, коли б ти прислухався до Моїх заповідей, то був би твій спокій, як річка, а твоя справедливість, немов морські хвилі!.. Для безбожних спокою немає, говорить Господь" (Ісаї 48:17-22).

Тому, під час торжественного святкування Великодня — Дня Світлого Христового Воскресіння, не будемо тільки вітати одні одних словами: „Христос воскрес!" — і відповідати: „Воістину воскрес!", але прийдімо до воскреслого і вічно живого Господа Ісуса Христа, щоб пізнати силу духовного воскресіння, щоб прийняти красу нового життя і щоб на власному досвіді пережити велич Його слів: „Во живу Я — і ви жити будете!"

З усією побожністю святкувань Великодня — Світлого Христового Воскресіння — прийміно надхнений апостольський заклик: „Сплячий, вставай і воскресни із мертвих, — і Христос освітить тебе!" (Еф. 5:14). Нехай невимовна радість воскресіння, непорушний спокій життя і безмірна ласка спасіння наповнить наші серця і зміцнить нас непохитною вірою в перемогу справедливости, свободи — перемогу життя!

ХРИСТОС ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Пастор Олекса Гарбузюк,
Голова ВЄвББратства

Пастор Володимир Домашовець,
Генеральний секретар

Великдень, 1976 р. Божого

Третій З'їзд „Бойківщини" на Союзівці

В Кергонксонських горах, на Союзівці, 25 і 26-го вересня, відбудеться третій З'їзд Головного Товариства „Бойківщина" у Філядельфії, під кличем: „Солідарности з поневоленою Україною і Верховиною".

Зійдуться вірні діти Бойківщини, розкинені по широких просторах Північної Америки і Канади, духово об'єднані з Батьківщиною, щоб призадуматись над дальшими заходами для зібрання і збереження неоцінених скарбів бойківського мистецтва і культури та піднесення голосу в обороні України і рідних.

Серед мальовничої краси природи проживає вітка українського народу, — бойки, споконвіку заселюючи обабіч Карпат верховину і зелене Підгір'я. У 1969 р., на еміграції, засновано т-во „Бойківщина" з осідком у Філядельфії, яке, щоб зберегти, плекати надалі культуру і мистецьку творчість бойків, постановило зібрати і видати матеріяли про побут, звичаї, культурно-освітнє, суспільно-громадське і політичне життя та їхню словесну й письменницьку творчість.

Для збереження мистецької творчости, як народна ноша, вишивка, килими, писанки, різьби, кераміка, глиняні вироби і світлини архітектурного будівництва, особливо церков, засновано музей „Бойківщина" у Філядельфії, в якому зібрано вже чимало експонатів. Товариство „Бойківщина" видає „Літопис Бойківщини", піврічник, присвячений історії, культурі й побутові бойківського племени, який є продовженням „Літопису Бойківщини" в Самборі. На еміграції досі появилось 22 числа. Також видано вже збірник „Літературна Бойківщина". Тепер підготовляється видання монографії, яка відомостями про життя-буття і культуру охоплюватиме всю територію Бойківщини. В дальшій черзі плянується видати „Альбом" із світлинами з цілої території Бойківщини та „Музичний Збірник" з нотами.

На сторінках часописів „Америка" і „Свобода" появилось досі чимало статтей на бойківські теми з закликами до колишніх уроджениців і жителів Бойківщини, щоб писали спомини. Між іншими писалося:

„Пишіть спомини. Пишіть, щоб в історії Бойківщини була згадка і про ваше село. Пишіть про ваше село, розложене серед квітучих садків і зелених гаїв, посередині якого на майдані пишається дерев'яна церковця окружена столітніми липами, чи стрімкими смереками, які верхів'ям пнуться до неба... До церковці тої молитись заходив і ваш батько і дідо, а може й прадід. До неї йшли і ви до першого Причастя і в ній вас вінчано...

Пишіть спогади і згадайте про те, як у вашому селі відбувались празники, відпусти, заручини, хрестини, весілля, похорони і толоки, та які під час того співали пісні.

Просимо, пишіть і пересилайте знімки про те, як відбувались у вас концерти й академії та вистави аматорського театрального гуртка хоч би і на збудованій у стодолі сцені і хто був дириґентом і режисером.

Пишіть, просимо, і про життя та побут у місті, бо на етнографічній території Бойківщини — Бойками є не лише мешканці сіл, які ходять у ходаках і одягаються у льняні вишивані сорочки та жупани, але й жителі міст.

Просимо, пишіть все, що знаєте про життя і побут Бойків, бо це історія чарівного клаптика української землі — Бойківщини, яка є частиною історії України".

На ось такі заклики чимало краянів-бойків відгукнулося, пересилаючи матеріяли про свої бойківські сторони.

Краянів, що й досі цього не зробили, просимо ще раз: Спишіть важливіші події вашого села чи міста і перешліть на адресу Товариства „Бойківщина", 2222 Брендивайн Стріт, Філядельфія, Па, 19130, або привезіть самі, їдучи на З'їзд „Бойківщини" на Союзівку.

Володимир Андрушко

ХРИСТОС ВСЕ ПЕРЕМАГАЄ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

нас наша Літургія, яка є нашим найкращим катехизмом. Славна церква Христового Воскресення в Єрусалимі побудована на двох підвалинах — на Голготі і Христовім гробі, в якому відбулось Його Воскресення по трьох днях від смерти. Наша Літургія вже в часі великого посту приготовляла нас піснею, що вчить цю правду: „Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і святе Воскресення Твоє славимо".

Сам Христос, що по Воскресенні явився учням з Емаусу, пояснював їм цю правду широко із Старого Завіту в часі дороги, як це каже св. євангелист Лука: „Хіба не треба було Христові так страждати й увійти в свою славу? І, почавши від Мойсея та від усіх пророків, він пояснював їм те, що в усім Писанні стосувалося до нього" (Лук. 24,26-27). Правда про терпіння, смерть і воскресення є постійно з нами. Ми повинні б сказати разом із св. Павлом, що ми носимо на нашім тілі рани Ісуса (Гал. 6,17), але Христос є теж нашим життям і славою (Кол. 3,4). Коли ми хрестились, за наукою того ж Павла, нас занурювали в воду і ми, неначе вмирали з Христом і з Ним були ми поховані через Хрищення, „щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, і ми теж жили новим життям" (Рим. 6,4). Коли ми впадаємо через нашу неміч в гріх, грізна смерть входить в нашу душу, але через Христову благодать у Святій Сповіді ми знову із цього мертвого стану воскресаємо з Христом, і гріх тому більше не панує над нами, бо ми під благодаттю Христовою. Коли в світі топчеться Божа правда, справедливість і воля, коли руйнується Христова Церква – це сумні страсті і Голгота, але розп'ятий в такий спосіб людьми Христос воскресає переможно й правда Його тріюмфує. Тому з таким захопленням приймає наш нарід ці правди про хрест і воскресення, коли дивиться на свою історичну долю, зокрема тепер. Вірмо в те непохитно, що хто з Христом страждає і вмирає, той з Христом воскресає у славі, бо Христос є наше воскресення і життя!

А всім Вам, Дорогі Браття і Сестри, з нагоди Світлого Празника Христового Воскресення бажаємо Христового миру, що його приніс Він — наш Спаситель — своєю перемогою. Бажаємо Вам правдивої християнської великодньої радости, що підносить серце і каже дивитись у майбутнє із однією певністю, що Христос все перемагає — Він побідив світ!

Ці побажання зокрема шлемо із молитвами в нашу Україну, до геройських братів і сестер наших, що радости і благодатей Христового Воскресення найбільше потребують!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВОСКРЕСЛИЙ ХРИСТОС КРІПИТЬ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

тупу цивілізації в першій мірі є духовість, а не самі тільки матеріяльні досягнення. Спокусник давав Христові всі царства світу та їхню славу і багатства, а вимагав тільки, щоб Він поклонився йому. Ісус відкинув це з відразою. Він на перше місце поставив вірність Богові: „Господу Богу вклонятися будеш і будеш служити одному Йому!" (Матв. 4,10).

Люди, щоб усунути недостачі та зловживання в державному та взагалі в суспільному житті, часто покладають великі надії на зміну ладу, уряду чи правителів. Важнішою, однак, є справа зміни самої людини: її визволення від хибних ідей, надій, цілей, а найважніше від грішного життя. Апостол Павло пише: „Коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі" (Кол. 3,1). А Сам Ісус говорить: „Коли Син визволить вас, то справді ви будете вільні" (Івана 8,34-36). Щасливі ми, коли наша віра є настільки зріла, що ми можемо собі за апостолом Павлом сказати, який за Христа так багато перетерпів: „Я все можу в Тім, що мене підкріпляє" (Фил. 4,13).

Воскреслий і всюди присутній Христос кріпить нашу віру, що Бог сильніший за ворогів і має і для нашого народу Свій „третій день". Треба тільки, щоб ми були приготовані Його гідно зустріти. І Тарас Шевченко цей день провіщає, коли пише:

„...Встане Україна,
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольнигі діти!.."

Уцій вірі вітаємо якнайщиріше ввесь наш український нарід, де він не жив би, його церковний і народний провід, а особливо всіх тих, що жертвенно змагаються за права і волю нашого й інших поневолених народів, словами:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Володимир Багрій,
Президент УЄО в ПА

Пастор Володимир Боровський,
Секретар Консисторії Української Євангельсько-Реформованої Церкви в екзилі

Великдень, 1976 року

МОСКВА ОБМЕЖУЄ СВОЇ СПОДІВАННЯ ЩОДО „ДЕТАНТУ"

Москва. — Факт, що в Америці зростає критика дотеперішньої політики „детанту" між ЗСА та СССР, зокрема під час теперішньої передвиборчої кампанії, змусив совєтських лідерів дещо змінити свій підхід до цієї політики, як також дещо обмежити свої сподівання щодо наслідків цієї політики „відпруження". До таких висновків дійшов кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Дейвід Шіплер у довшій вістці, поміщеній в тій газеті в четвер, 15-го квітня. Він твердить, що Москва, стурбована фактом, що президент Джералд Форд „піддається" натискам з боку консервативних елементів, які критикують детант, буде принаймні протягом кільканадцятьох наступних місяців більш обережна та не розпочинатиме таких мілітарних інтервенцій, як це робила в Анґолі. Крім того, совєтські лідери починають краще розуміти американську інтерпретацію детанту, як також беруть під увагу факт, що совєтська та кубинська інтервенція в Анґолі викликала несподівану для совєтів реакцію в ЗСА. Побоюючись зросту впливів американських консервативних кругів, Москва рішила не вмішуватися, принаймні одверто, у внутрішні конфлікти інших африканських країн, а також обмежити свої сподівання щодо наслідків із політики детанту.

Шіплер твердить, що раніше існувала велика різниця між інтерпретацією політики детанту в ЗСА та СССР. Американський уряд надіявся, що ця політика означатиме загальне міжнародне відпруження і охоплюватиме невмішування світових надпотуг у справи країн т.зв. „третього світу". Цю наївність американців використовувала Москва, яка вважала, що політика детанту стосується тільки старань запобігти атомовій війні та поліпшення торговельних зв'язків із Заходом, а цілком не забороняла Совєтському Союзові допомагати різним „національним і соціяльним визвольним рухам" у всіх частинах світу. Однак реакція американського народу та уряду на совєтське вмішування у громадянську війну в Анґолі змусила Москву — твердить кореспондент „Ню Йорк Таймсу" — обмежити свою інтерпретацію детанту, головним чином до запобігання нуклеарної війни. Кремль також пильно приглядається до передвиборчої кампанії в ЗСА. Совєтські верховоди дещо „розчаровані", що президент Форд тепер займає більш консервативне становище, ніж кілька місяців тому. Однак, Москва вважає, що для Совєтського Союзу було б навіть більш некорисно, якщо б на президента ЗСА був обраний республіканець Роналд Ріґен, або демократи Генрі Джексон чи Джордж Воллес. Відносно демократичного кандидата Джіммі Картера, то Москва ще його „не розкусила". Дейвід Шіплер твердить, що з усіх можливих кандидатів совєтські верховоди воліють сенатора Гюберта Гомфрі, хоча він ще своєї кандидатури формально не зголосив.

Український Літературно Мистецький Клюб
Ню Йорк 149-2 ав.

З Літературно-Мистецького Клюбу інформують, що тут в п'ятницю, 16-го квітня ц. р. о год. 7.30 вечором у власному приміщенні при 149 2-га евеню відбудеться доповідь проф. д-ра Юрія Бойка з Мюнхену, Німеччина, на тему: „100-річчя Емського Указу та життя української колонії в Мюнхені". Після доповіді — запити і дискусія.

Веселих Свят!

Христос Воскрес!

Дітям, Внучці, Рідним, Владикам, Всеч. Отцям, Колеґам, Друзям, Приятелям і Знайомим

Радісних та Щасливих Свят

сердечно бажають

АРТИСТ-МАЛЯР

Іван Денисенко і його дружина Ольга

R.R. 1 — Z.O. #26, Kerhonkson, N.Y. 12446, USA
Tel.: (914) 626-7118

РІДНИМ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ

Веселих Свят

Воскресення Христового

бажають

д-р Орест і д-р Зірка Мрищуки з донею Лярисою

З РАДІСНИМ ПРАЗНИКОМ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— бажають —

ВЕСЕЛИХ СВЯТ і ВСЬОГО НАЙКРАЩОГО

всім Рідним, Приятелям і Знайомим

Іванна і Микола Чировські

зі синами

ЛЕВОМ, ЮРІЄМ, АНДРІЄМ і ІВАНОМ

ІЗ ПРАЗНИКОМ ПАСХИ

щире і сердечне

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

та обильних Божих Благодатей

пересилає

всім Золочівцям, всім Приятелям

о. Любомир Мудрий з Родиною

РАДІСНИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Рідні, Приятелям та Знайомим

бажають

д-р Марко і д-р Людміла Олесницькі з родиною

Радісних Свят

Воскресення Христового

РІДНИМ, ПРИЯТЕЛЯМ, ПАЦІЄНТАМ і ЗНАЙОМИМ

щиро бажають

Д-Р ЛЮБОМИР І ОКСАНА КУЗЬМАКИ

з донечкою РОКСОЛЯНКОЮ

РІДНІ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ

Веселих Свят

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— бажають —

д-р Роман і Наталія Кравчуки

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Веселих Свят

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Родині, Знайомим і Приятелям

бажає

д-р Тарас Шеґедин з Родиною

Рідні, Друзям і Знайомим

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

бажає

д-р Степан, Степанія, Роман і Росанна Ворохи

Резолюції 10-их Зборів СУЖА

що відбулися 9-го березня ц. р. в Ню Йорку

10-ті Загальні Збори Спілки Українських Журналістів Америки стверджують особливо тривожне положення, яке настало тепер для Української національної справи в наслідок посиленого наступу російського шовінізму на рідній землі та щораз грізнішої загрози денаціоналізації серед українців у вільному світі.

В обличчі цих явищ Збори СУЖА вважають найважливішим завданням української преси у вільному світі працювати для духового зв'язку з Україною та усіми способами піддержувати тих, що непохитно ведуть боротьбу за незалежність України.

Збори СУЖА стверджують, що святим обов'язком кожного українського журналіста є стояти на сторожі національної ідентичности українських людей поза межами України.

Визначаючи життьову важливість української вільної преси для майбутньої цілости України, Збори висловлюють турботу за тривалість і розвиток тієї преси й тому закликають молоде покоління українських журналістів у вільному світі включитися у рідну журналістичну працю та власні професійні журналістичні організації.

З того ж таки приводу Збори визнають приєднання до СУЖА молодих журналістів та створення молодечої секції студентів журналістики одним із основних завдань СУЖА на майбутнє.

Збори визнають потребу оборони станових інтересів і професійної гідности українських журналістів шляхом зміцнення професійної солідарности й оборони журналістичної етики.

Збори вважають, що всі, які працюють професійно в українській пресі чи в українських видавництвах на терені ЗСА, повинні бути членами СУЖА.

В ДЕНЬ СВІТЛОГО ПРАЗНИКА

Христового Воскресення

вітаємо

РОДИНУ, ПРИЯТЕЛІВ та КЛІЄНТІВ

АДВОКАТИ

Роман Пітьо

з дружиною

Христиною

Володимир Пітьо

з дружиною

Анною

Ірвінґтон, Н. Дж.

Веселих Свят

Воскресення Христового

Родині, Знайомим і Пацієнтам

бажають

д-р Юрій і Оксана Тритяки

54 W. South Orange Avenue, South Orange, N.J. 07079
(201) 762-7422

РОДИНІ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ

Веселих Свят

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

бажають

д-р Богдар, Марта, Ляриса, Христя і Марко Ворохи

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ

Веселих Свят

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Родині, Приятелям,

зокрема Українській Громаді м. Нюарку

— бажають —

Марія і Павло Гарматій, син д-р Мирон з дружиною Лідою і сином Марком дочка Марійка Бойчук з мужем Орестом

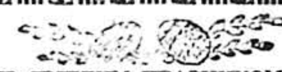
Рідні, Приятелям та Знайомим

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— бажають —

Д-Р СОФІЯ І Д-Р БОГДАН ШЕБУНЧАКИ З РОДИНОЮ

ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ

Воскресення Христового

Веселих Свят

СВОЇМ РІДНИМ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ

— бажає —

д-р Богдан і Богданна Худьо з Донями

Веселих Свят!

РІДНІ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ

Радісних Свят

Воскресення Христового

бажають

Іванка і Нестор Олесницькі

Христос Воскрес!

ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ

Христового Воскресення

Рідні, Приятелям і Знайомим

бажають

Віра і д-р Остап Тершаківці

з донечками

Дорою та Анісою

З НАГОДИ ВЕЛИКОДНЯ

щирим

Христос Воскрес!

УСІХ РІДНИХ, ДРУЗІВ та ЗНАЙОМИХ

вітають

Ольга і д-р Микола Кузьмовичі

Веселих Свят

Воскресення Христового

Колегам, Знайомим і Пацієнтам

бажають

Дзвенислава і д-р Любомир Явний з родиною

С. Орендж, Н. Дж.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Рідні, Друзям і Знайомим

бажають

д-р Святослав і Люба Ворохи

з дітьми: АДРІЯНОМ, ЮРІЄМ, МИРОСЛАВОМ і УЛЯНОЮ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Родині, Приятелям і Знайомим

бажає

д-р Зенон і Надя Матківські

з дітьми: ЗЕНЕЮ, ЛЮБЦЕЮ, ОЛЕНКОЮ і ЕРІКОМ ЛЕВОМ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Веселих Свят

Воскресення Христового!

Родині, Знайомим і Приятелям

бажає

Д-р Евген Грабарчук

з РОДИНОЮ

НАЙЩИРШІ ПОБАЖАННЯ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

пересилають

РІДНІ, ТОВАРИШАМ, ЗНАЙОМИМ і ШАНОВНИМ ПАЦІЄНТАМ

Д-р Маркіян і Янка Міґоцькі з дочками

Clifton, N.J.

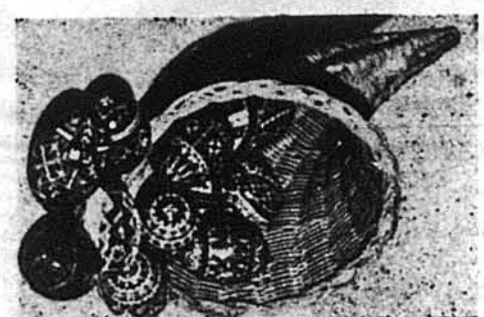
Д-р Юрій і Надія Кігічак з донями

бажають

Родині, Приятелям і Знайомим

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

ЩАСЛИВИХ ВЕСЕЛИХ СВЯТ!

Величнім і Радісним

„ХРИСТОС ВОСКРЕС"!

— вітаємо —

Родину — Приятелів — Знайомих —
по обидвох боках Океану

Ярослава, Зенон, Христя і мама Евстахія

СНИЛИКИ

ЩАСЛИВИХ СВЯТ!

ВЕЛИЧНИМ і РАДІСНИМ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

вітаємо

Родину, Приятелів, Знайомих
по обидвох боках океану.

Люба і Адріян Лапичаки

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

ВЕСЕЛИХ ТА ЩАСЛИВИХ СВЯТ

Рідні та Знайомим

— *бажає* —

д-р Григорій Явний з Родиною

РІДНІ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

— бажає —

д-р Борис Филипчак

з РОДИНОЮ

Пассейк, Н. Дж. (57 Passaic Ave.)

Веселих і Щасливих Свят

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ і ЗНАЙОМИМ

— бажають —

д-р Адам і Ліда Якимів з Родиною

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Рідні, Приятелям і Знайомим

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

пересилають

д-р Роман і Ольга Граб

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

ВСІМ

та

ВЕЛЬМИШАНОВНИМ КЛІЄНТАМ

ПРИЯТЕЛЯМ

— *бажає* —

ПРОКУРАТОР

Іван Романишин

НЮАРК, Н. Дж. 371-1212

МІШАНА АМЕРИКАНСЬКА ЕКОНОМІКА

(Закінчення зі стор. 2-ої).

рець у різних сферах господарської дільности, робить наше народне господарство мішаною системою. Яким відмінним став нинішній світ від умовин „laisser faire", що їх відомий публіцист та історик 19 ст., Тома Карлайл, назвав зневажливо станом „анархії й жандарма"!

ПЛЯМА НА СОНЦІ

Як це так сталося, що під сонцем доброзичливої демократії не зникли наболілі економічні проблеми в умовинах нашого заможного суспільства і не започатковано епохи блаженства для людського роду? Частково відповідь можна знайти в схильності смертних людей, завжди спричинювати нові невдоволення, зроджувати нові сверблячки, що заступають попередні, які вже давно роздряпано.

Коли проф. Р.А. Істерлин з Пенсильвенійського університету зробив опит про людське щастя, як воно виявляється в різних місцях і в різний час, він переконався, що досконале щастя, наче тінь того, хто їде на північ в обідню пору, є зникаючою візією, яка видається ссягальною. Наперекір популярним поглядам якраз заможні одиниці в суспільстві виявляють більше вдоволення, ніж ті, що є на дні прибуткової скалі. Народи, що „поступають вперед", виявляють менше незадоволення, ніж ті, що є в стані занепаду. Але важко відповісти з певністю, чи президент Айзенгавер був щасливіший від генерала Вашінгтона або Джон Ф. Кеннеді — від Томи Джефферсона.

Все ж видається, що мішаний вислід мішаної економії показує щось більше, як тільки ненаситність людських жадоб. Добродійна держава не осягнула всіх цілей своєї палкої програми. Заіснував відносний розподіл прибутків. Якщо міряти пропорційно між частиною двадцяти відсотків з найнижчим прибутком і двадцяти відсотками з найвищим прибутком, то відношення дуже мало змінилося від 1945 р. Такий є стан, не зважаючи на постійний перерозподіл податків, визначений здатністю платити.

Можливо, що тепер промислова концепція є менша, ніж вона була в період трестів десь коло 1900 р., якщо маємо на увазі перевагу на ринку небагатьох великих корпорацій. Але цілком певно вона сьогодні більша, ніж була наприкінці Другої світової війни і, можливо, така сама, якою вона була в 1929 році, що був вершком плутократії.

Людяна модерна добродійна держава не може дозволити, щоб діти мали рахіт тільки тому, що їхній батько не мав щастя, був лінивий, не вивчив ремесла, не служив у війську чи щось інше... Але, стаючи людянішою, модерна система стає більш твердою, негнучкою. Вдумливі спостерігачі запримітили схильність цієї системи до недуги, що її називаємо „стагфляцією" — застрашуючим підвищенням цін при розхитаному ринку праці й неапорядкованих промислових можливостях. Вони також вбачають в цьому людяному аспекті те, що незайняті особи вже не роблять натиску на низьку заплату й ціни, що вони звичайно робили за старих добрих часів, коли уважалося нормальним виконувати за мізерну копійку всякі брудні й понижуючі праці, іноді запрацьовуючись до межі голодування й смерти.

Часто трапляється, як стверджують економісти, що відомчі комісії — Міжстейтова Торговельна Комісія, Уряд Цивільної Повітряної Плавби та інші, що мали на меті контролювати безсумлінних олігополістів (панів ринку), починають брати в обсрону корпорації перед суворістю вільної конкуренції.

Економічна історія ніколи не була повністю завершеним сценарієм. Залишається завданням цієї ґенерації погодити справність і людяність з ефективністю та економічною здійсненністю. Нелегка це справа!

Шевченківські Роковини в Бостоні

Святкову залю церкви св. Андрія в Бостоні в неділю, 14-го березня ц. р. виповнено вщерть. Тут відбулося урочисте вшанування незабутніх дат 9 і 10 березня, організоване місцевим Відділом УККА.

Хвилюючі звуки „Заповіту" сповістили про початок свята. А мандолінна оркестра СУМА під дириґуванням Миколи Калиниченка високомистецьким супроводом підкреслила урочистість хвилини.

Ця оркестра майже не покидала сцени до кінця вечора, акомпаньюючи виконавцям і демонструючи ще раз високу майстерність молоді СУМА.

Коротким вступним словом вечір відкрив інженер Конрад Гусак, голова відділу УККА, а професор Гарвардського університету Богдан Струмінський прочитав присутнім святкову доповідь про велич Шевченка, висловивши при тому деякі цікаві міркування.

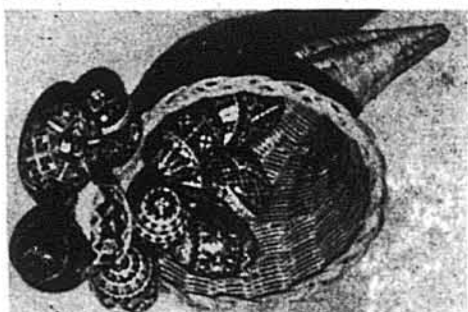
Мистецька частина вечора показала, що український Бостон має чудових виконавців, які впевнено і на високому рівні можуть провести великий концерт. Наймолодші виконавці не відставали кількісно від старших. Особливо активну участь взяли учні „Рідної Школи" та Світлички при парохії УКЦ ім. Христа Царя, яких підготували керівники Романа Михайлів і Таня Давініоя. Гарно деклямував Андрій Парек, а наймолодша учасниця — Ляля Козицька зібрала чи не найбільше число оплесків за вірш „Сонце заходить, гори чорніють..." Бурхливими оплесками нагородили глядачі також юначок СУМА, які співали під керівництвом Галини Курило і в супроводі тієї ж оркестри СУМА. Ця сама оркестра супроводила чудове виконання пісні „Реве та стогне Дніпр широкий" Євгеном Морозом, а також акомпаньювала улюблениці бостонської публіки співачці Ларисі Діяк. Їй, крім того, акомпаньював ще піяніст Мирослав Вінтонів, який пізніше самостійно виконав кілька творів М. Лисенка.

У концерті взяли також участь новаки Пласту, продемонструвавши перед присутніми мистецьку деклямацію і спів. Не відстала від юних артистів і молодша кляса „Рідної Школи" при парохії УАПЦ св. Андрія. Читали вірші та брали участь в інсценізації ще й членкині СУА Ліля Козицька і Леся Парек. Майже всі виконувані пісні й деклямації були, — зрозуміло, на слова великого Кобзаря.

Використовуючи час перерви, до присутніх звернувся Орест Щудлюк, який заторкнув кілька актуальних тем.

В цей вечір особливо урочисто і щиро пролунав у залі український національний наш гимн, що об'єднує нас, як і безсмертні Тарасові слова.

Р. К.

ДРАМА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

ла мету її у своєму блуканні. Хіба що вона забула, що невід'ємною частиною життя є земля обіцяна.

Але тоді життя стало б абсурдом. Відкинувши з поняття людського життя закономірне скерування його до досягнення певних вартостей і змісту, людина попадає в ще більші загадки. Втікаючи від шукання таємниці Божого, людина попадає в трагічні і нерозгадані таємниці дочасного. Замість ясности за поміччю Божого світла вона впадає в темряву безпросвітню. Відмовившись від лету до Божих висот, вона падає стрімголов у безвість самознищення. І тому на початку драми відкупленої Христом людини стоїть Воскресіння, щоб охоронити її перед самознищенням і щоб надхнути її до підіймання на висоти Божого, що є однозначним з постійною мандрівкою на верхів'я максимально людського. Воскресіння — це справді „іоточник нетління, в нем же утверддаємся", в якому ми стаємо міцними, в якому ми скріплюємося, утверджуємося. Черпаючи з джерела нетління, ми самі, скріплюючися, наближаємося до нетлінности. Впиваючися Воскресінням, згідно з закликом: „Прийдіте питіє пієм новоє", ми, люди, перероджуємося, переображуємося, ми вдихаємо в себе життєдайний дух, що стає завдатком і гарантом переображення та воскресіння людини.

∴

Воскресіння Христа — це таїнство віри, що має стосунок виключно до Христа-Богочоловіка, що був розп'ятий за правління в Палестині римського намісника, Понтійського Пилата. Це — велика таємниця відкупленої людини. Воно нерозлучно зв'язане з її життям або нежиттям у повному цього слова значенні. Для життя потрібно харч і напій. Як для життя тіла, так і для життя душі. І Воскресіння Христа стало життям повної, цілої людини. Стало життям, бо той же Воскреслий Христос став для людини поживою і напоєм, постійно відновляючи свою криваву жертву на хресті в таємничій безкровній жертві. Сходження прославленого і воскреслого Христа до людини, щоб їй давати життя і завдаток воскресіння, неначе наново відтворює драму невичерпної Божої любови.

Людині потрібно не тільки віри у воскресіння, щоб утверджувати себе на своєму життєвому шляху. Для життя Божа Любов дала людині евхаристійне таїнство Тіла і Крови Господньої. В своєму пролозі євангелист Иоан співає гімн сходженню Божого Слова на землю. Але вже через кілька глав він обширно змальовує картину, в якій те саме, вже воплочене Боже Слово, Христос-Богочоловік, обіцяє дати себе в корм і напій голодній і спрагненій людині. Такий корм і напій, що будуть запорукою воскресіння і життя, нового життя людини. Як відчули і зрозуміли християнські генії думки і слова це тісне пов'язання воскресіння з евхаристійною жертвою, про це найкраще говорять згадки в літургічних піснях празника Пасхи, де людина запрошується, щоб вона „пила новий напиток" і направду „причастилася Христа Воскреслого": „Прийдіте, питіє пієм новоє", „подавай нам істіє Тебе причащатися"...

Незбагнуте й невичерпне, а водночас і словами несказане таїнство Христового Воскресіння! А разом з ним таїнство Тіла і Крови Господньої. Їхня істота залишиться для віруючої людини таємницею, що викликає тремтіння, але й зворушує до ніжности. Так буває з кожним життям у природі. Чому ж дивуватися, що світ надприроди і Божої благодаті проникнутий ще більшою таємничістю?! Що повніше життя, то воно таємничіше. Найбільшою містерією залишиться буття Бога, бо воно найповніше і найдосконаліше.

∴

Давня християнська людина мала відкритий зір для таємниць природи. Вона, проте, мала відкритий розум і живе серце, щоб обнімати ними і таємниці надприроди. Вона була глибшою і повнішою людиною, ніж ми. Сучасна людина збідніла і розумом і серцем. Попавши в однобічність, вона втратила смак до таємниць надприродного. І українська людина першої доби християнства в Україні вміла творити і жити з почуттям повноти своєї людської істоти. Інакше важко було б пояснити мистецькі твори, сповнені глибокої богословської думки, що стали перлинами українського мистецтва в наших храмах. Уже тільки загальне враження з образа Тайної Вечері, що прикрашає собор св. Софії, підказує нам, що йдеться не про бездушне представлення, але продуманий вислів глибокого таїнства віри. Це не відтворення одноразового історичного факту Тайної Вечері з установленням безкровної евхаристійної жертви, але це по-богословському продумане відтворення джерела життя, в якому вміщається і воскресіння, і постійне низходження Христа до людини, і вічне подавання їй надприродного корму та напою в тайнах свого Тіла і Крови. Українська людина першої доби нашого християнства спрягла в своїй душі розум і серце. Вона вміла не тільки тимчасово горіти; вона потрапила бачити, зглиблювати, пізнавати, розважати, жити глибиною своєї віри і споживати надприродний корм. І тому перші віки християнства були в нас такими, коли ми „утверждались" — міцніли, кріпшали.

Сьогодні українська людина опинилася в пустині. Щоб нам вийти з неї живими і не згинути в ній з голоду та спраги, треба бодай в дні Христового Воскресіння відкрити в нас самих розум та серце і скерувати їх у напрямі таїнства Воскреслого Христа і таїнства Тіла і Крови Господньої. Може хвилина призадуми кожної української людини стане переломовою в нашій життєвій мандрівці. А свято Христового Воскресіння запрошує якраз до призадуми над воскресінням Христа, над відродженням людини в нас самих. Бо це єдина дорога до повноти відродження всієї української спільноти в новій воскреслій Батьківщині.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Діяльність УБТА

На другий день після перебігу Першого З'їзду Українських Бібліотекарів, Видавців і Книгарів 7-го липня 1974 р. в новім репризентативнім будинку УН-Союзу в Джерзі Ситі, відбулися 7-мі з черги Звичайні збори ТУБА, які крім вибору проф. д-ра Василя Лучкова на голову, змінили назву товариства на Українське Бібліотечне Товариство Америки (УБТА). На першому засіданні новообраної Управи, що відбулося в Українському Інституті Америки в Ню Йорку 14-го грудня 1975 р., вирішено поробити старання зачартерувати т-во та включити через афіліяцію до Американського Бібліотечного Т-ва (АЛА). На засіданні Управи УБТА, що відбулося 28-го лютого 1976 р. в приміщенню Українського Інституту Америки в Ню Йорку в присутності д-ра П. Ґоя, мґра Б. Ясінського та мґра Вас. Надраги, д-ра Р. Коса та д-ра Ол. Соколишина, секретаря УБТА, голова д-р Василь Лучків з приємністю повідомив, що УБТА є зачартероване в стейті Ллинойс, що присутні прийняли зі задоволенням. Сьогодні робиться заходи для одержання звільнення від податків. Після відкриття та прочитання протоколу, заслухано фінансовий звіт скарбника мґра Вас. Надраги, який вказав, що по стороні приходів було 2.280,82 дол. а по стороні розходів дол. 1.587,57, так що в касі залишилося 693,-25 дол. Нині УБТА має 89 членів, включно із почесними, з яких 75 платять вкладки. Рішено вкоротці видати Бюлетень УБТА із закликом до членства приєднувати нових членів й притягати до праці й тих, що колись були членами. Голова, звітуючи, поінформував про працю УБТА, як репрезентацію Т-ва на різних крайових імпрезах — його секретаря та інших членів Управи. Зокрема звернув увагу на працю УБТА в Конференції Центральних Українських Академічних Професійних Товариств, де т-во заступав мґр Остап Олесницький, який виїхав на довший час за кордони Америки й на його місце Управа призначила д-ра П. Ґоя й голову д-ра Вас. Лучкова на заступника. Також до Ради Культури при СКВУ від т-ва призначено д-ра Ол. Соколишина, а на заступника д-ра П. Ґоя. Голова поінформував Управу, що УБТА виповнило анкету для включення його в покажчик американських організацій, та що під редакцією д-ра Дмитра Штогрина, заступника голови УБТА, недавно появився „Довідник Українців Америки", якого слід поширювати по американськкх бібліотеках. Він прочитав усі одержані й доручені йому листи членів управи УБТА, як д-ра Дм. Штогрина, д-ра Р. Вереса, о. д-ра Павла Бабяка, д-ра Анд. Турчина, д-ра Олега Кудрика та мґра Мик. Кравчука, проф. д-ра Ю. Фединського, як також від голови Українського Книжкового Центру дир. Мик. Денисюка й інших, над якими управа застановлялася й винесла певні рішення, як і відносно членства й наступних річних зборів, пропонуючи відбути їх в наступному 1977 році в Детройті, при нагоді конвенції АЛА, де УБТА є членом через афіліяцію від 24-го травня 1975 р. Чартер одержано 20-го травня 1975 р. й УБТА перед АЛА репрезентує член управи мґр Еміль Басюк з Чікаго. Порушено справу журналу української бібліографії „Українська Книга", що його видає проф. д-р Б. Романенчук спільно з НТШ та УБТА, предплати чи збільшення передплатників, дописів та надсилання матеріялів. Ширша дискусія вив'язалася на тему комунікату Укранського Книжкового Центру у 100-річчя українціву ЗСА щодо створення Крайової Комісії „Днів Української Книжки", яка має по всіх скупченнях, де буде наша спільнота в Америці відзначувати 200-річчя американської революції та 100-річчя українського поселення в ЗСА, влаштовувати виставки Українського друкованого слова, протягом тих 100 років. Комунікат поміщено в „Свободі" ч. 16 з 27 січня 1976 року, Українським Книжковим Центром, зокрема його головою — видавцем дир. Мик. Денисюком з Чікаго, ініціятором того проєкту пересувальної виставки Української книжки. Після зачитання листів від УКЦ й інформації, як ті виставки плянуються в Чікаго, Філядельфії, Вашінгтоні, Ню Йорку й інших місцевостях, як також після вияснення головою тієї комісії д-ра Ол. Соколишина, рішено ту акцію підтримати й закликати бібліотекарів до співпраці. Після устійнення змісту Бюлетеня УБТА, який видаватимуть мґр Б. Ясінський і мґр Василь Надрага, рішено включити заклик відносно новозаснованої Фундації УВУ, на яку слід складати пожертви, які можна відраховувати від податків. Сконстатовано, що Конґресова Бібліотека вже почала вживати замість „Рашія", як предмет „Совєт Юніон". Чергове засідання назначено на 22-ге травня у Вашінґтоні й закрито наради.

Д-р Ол. Соколишин

З діяльности ЛМКлюбу в Ню Йорку

Репортаж На Близькому Сході

На запрошення Управи Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку, у п'ятницю 23-го січня 1976 р. доповідь д-р Степан Саврук про свою вакаційну прогульку на близький Схід, зокрема про Італію, Грецію, Туреччину і Святу Землю. Доповідь ілюстрував автор гарними кольоровими прозірками.

Першою зупинкою численної прогулянки з Америки, якої учасником був д-р С. Саврук, а яку зарганізувала подорожна аґенція Ковбаснюка в Ню Йорку, — було місто Рим. Перед очима присутніх почали пересуватись прегарні кольорові картини давнього італійського мистецтва, будівлі, скульптури, мозаїки і незрівняне малярство найславніших італійських мистців. Не забракло також і прозірок зі Собору св. Софії під час відправи Богослужби нашими єпископами, університету св. Климентія, тощо. Опісля учасники прогулянки відвідали Грецію, зокрема всі цінні пам'ятки Атен, руїни міста Коринту і багато інших давніх будівель, святинь, амфітеатрів присутні подивляли на екрані.

З Греції прогульковці подались до Царгороду (теперішнього Істамбулу) в Туреччині, де оглянули колишній Собор св. Софії — тепер музей, оборонні давні мури ще з часу східніх візантійських цісарів, і побудований минулого року довгий ланцюговий міст над Босфором, що сполучує Европу з Азією. Прогульковці відвідали старинне місто Ефез і останки колишньої його величі. Звідси подались до Святої Землі, бачили Єрусалим і всі пам'ятки християнського, ізраїльського та магометанського віровизнань, тобто церкви, мошеї, ізраїльський „Мур Плачу". Побували в Назареті, Вифлеємі, над рікою Йорданом, оглянули Мертве море. Все те показували на екрані чіткі кольорові прозірки, що милували очі та уяву присутніх гостей.

Після закінчення показу прозірок і репортажу, голова Клюбу подякував авторові вечора за його труд і спеціяльний приїзд на вечір з іншого стейту.

Н. Н.

Професор Людмила Тимошенко-Полевська

(Пам'яті визначної челістки і педагога)

Болючої втрати зазнала українська громада у вільному світі з відходом від нас у вічність 19-го грудня 1975 року славетної челістки і видатного педагога-музиколога проф. Людмили Тимошенко - Полевської.

Професор Харківської, Віденської та Римської Консерваторій, а пізніше Українського Музичного Інституту в Ню Йорку, челістка-віртуоз Людмила Тимошенко-Полевська закінчила студії у Харківській Консерваторії та одержала диплом та відзнаку. Тріюмфальним завершуючим акордом було визнання за українкою блискучого таланту та надання диплому зі званням Вільного мистця і Золотою Медаллю по закінченні Московської Консерваторії (кляса відомого проф. А. Брандукова).

Після успішного закінчення музичних студій, проф. Людмила Т.-Полевська стала солісткою і концертмайстром Кубанської - Козачої Військової Симфонічної Оркестри. Вона провела величезну працю в галузі популяризації клясичної і сучасної сольової камерної музики. У 1926 р. у Харкові разом зі своїм чоловіком проф. Миколою Полевським заснувала тріо в складі: проф. Микола Полевський (фортепіяно), проф. Людмила Тимошенко - Полевська (е-льо), доцент Олександер Іл'євич (скрипка). Цьому ансамблеві 4-го липнл 1933 р. надано звання Українського Державного Тріо. Композитор Пилип Козицький у журналі „Музика" за травень 1933 року, м.і. про цю подію писав: „Це було наслідком многорічної мистецької роботи, що її перевело тріо в галузі пропаґанди творів світової клясики і сучасних творів українських композиторів. Учасники тріо, це перші виконавці більшости творів камерної української музики (Коляда, Рудницький, Косенко, Лятошинсь- Барвінський, Нижанківський, Косенко, Лятошинський, Барвінський, Нижанківський, Прибік, Костенко і.ін.) Тріо є висококультурним ансамблем, прекрасним по звучності і високомистецький по стилю виконання і трактовці творів". У зв'язку з 10-річним Ювілеєм Українського Державного Тріо 14 липня 19366 р. прроф. Михайло Тіц — голова Спілки Українських Композиторів писав: „Спілка Українських Композиторів, у зв'язку з наближенням 10-річчя існування Українського Державного Тріо в складі проф. М. Полевського, проф. Тимошенко, доцента Іл'євича вважає за потрібне відмітити ролю і значення цього ансамблю в музично - мистецькій роботі в Україні. Поруч з популяризацією творів клясиків, ансамбль увесь час включав до своїх програм твори в першу чергу сучасних українських композиторів, але були одночасно редакторами багатьох творів українських композиторів".

Тріо дуже багато концертувало також в Австрії, Італії у найкращих концертових залях і в радіо: Відень, Міляно, Рим, Венеція, Неаполь, Удіно, Анкора і т. ін. Наводимо уривок і однієї з рецензій на концерт у Відні в Моцарт Заль дес Вінер Концертгавзес 7-го лютого 1945 року: „Українське Тріо у складі проф. д-ра Миколи Полевського (фортепіяно), проф. Людмили Тимошенко (чельо), проф. Бориса Чумаченка (скрипка). В програму концерту, за винятком лише одного „Думкового Тріо" Дворжака входили в основному українські твори: Тріо В. Костенка, Тріо М. Коляди, В. Косенка і Тріо а-моль В. Барвінського. Цей камерний ансамбль проявив повну зіграність і рівновартість сил, а при цьому теж звуково - динамічну рівновагу всіх трьох по-мистецькому опанованих інструментів. Тріо Барвінського не одному нагадало львівські часи. Наш камерний ансамбль за кожним виступом рясно оплескувано. Тріо гідно репрезентує українську камерну творчість перед ширшим музичним світом" — д-р Борис Кудрик (композитор).

Проф. Людмила Тимошенко - Полевська була пристрасно закохана у рідне мистецтво. Вона зі захопленням та ентузіязмом віддавала свій талант і час для якнайкращого розвитку української музики і підтримувала все, що в ній було нового і гарного. Заснувала квартет імени Леонтовича, який існує і сьогодні і в якому і досі грає її учень О. Гельфанбейн.

Вона викладала на вищих курсах Харківської Консерваторії на посаді професора. В 1928 р. їй надано звання професора. Між її учнями був цілий ряд видатних челістів, серед яких вирізнялась челістка Зоя Полевська — її донька, що виступала як солістка з оркестрами театру Ля Скаля у Міляно, Віденської Фільгармонії, Римської і т. інш. З величезним успіхом вона виступала в речиталях в Европі, Канаді та ЗСА.

Професор Людмила Тимошенко-Полевська багато концертувала, як челістка і виконавець камерної музики в тріо, квартетах, квінтетах і т.д. В книзі „Історія Віолончельного Мистецтва" Л. Гінсбурга („Музика", Москва 1965 рік) згадується про А. Брандукова і Л. Тимошенко-Полевську: „Проф. Людмила Тимошенко - Полевська виступала з диригентами, як Сергій Рахманінов, Л. Штенберг, С. Василенко, С. Кусевицький та інші".

Все своє життя вона посвятила музичному мистецтву та його розвиткові, а зокрема вихованню нового покоління музик. Проф. Л. Тимошенко - Полевська осиротила свою доньку, челіста-віртуоза та її головіка, відомого письменника Анатолія Дарова.

Після Панахиди по св.п. проф. Людмилі Тимошенко-Полевській, що її відправлено 23-го грудня 1975 року, в похоронному заведенні п. Яреми, в своєму заключному слові прот. о. Володимир Базилевський, виголосив глибоке співчуття родині і всій українській громаді, навівши цитати відомого піяніста Ван - Кляйборна та грецького філософа Платона про містичне безсмертя музики та її виконавців - жерців.

В середу 24-го грудня м.р., у Церкві - Пам'ятнику св. Апостола Андрія Первозваного на Українському Православному Цвинтарі в Бавнд Бруці, Н. Джерзі, відбувся обряд урочистих похоронів. В похоронних відправах співслужили протопрес. о. Іван Данилевич, настоятель Церкви свв. Петра і Павла в Міллвіллі, Н. Дж. та прот. о. Володимир Базилевський, настоятель катедри св. кн. Володимира в Ню Йорку в супроводі хору під керівництвом проф. Завітневича. У своєму надхненому і сповненому глибокого духовного змісту слові, о. Іван Данилевич відмітив величезні заслуги св.п. Покійної перед українським народом, якому вона служила, віддаючи всю силу неперевершеного таланту.

Після короткої похоронної відправи над могилою, виголосила прощальне слово відома піяністка проф. Дарія Гординська - Каранович, розказуючи про Покійної високу музичну обдарованість і освіту, її незвичайні осяги в музичному світі та про Покійної велике вирозуміння і поради, якими вона наділювала свого чоловіка, піяніста проф. Миколу Полевського та її доньку Зою.

Після похорону, всіх присутніх запросив до свого дому полк. Іван Лютий-Лютенко. В дружній атмосфері в присутності численних друзів і колеґ та в спогадах і виступах, сповнених щирого співчуття і жалю за втратою понесеною родиною та всіми нами, пройшов цей незабутній вечір.

Досягнувши височин і удостоївшись, щоб її вписати в книгу знаменитих людей світу „хто є хто", все своє життя проф. Людмила Тимошенко - Полевська присвятила розвиткові і плеканню найкращих традицій українського мистецтва та вихованню нового покоління музик. За всі її заслуги, вона вічно житиме в пам'яті українського народу.

Інж. Володимир Шостак

Поклін жінці-в'язневі у Балтиморі

Заключною імпрезою Року Української Жінки став Поклін жінці-в'язневі, що його в перше провів Комітет Року Жінки у Ню Йорку. Цю його програму Управа СФУЖО поширила на всі поселення. Жіночі організації Балтимору стали першими, що підхопили цей клич. Створили Комітет підготови, до якого увійшли голови місцевих Відділів, а саме — Марія Булавка (59-ий Відділ СУА), Лідія Чумак (115-ий Відд'л СУА) і Марія Стельмах (Відділ ОЖ ОЧСУ). Допомагали й інші членки, а з-поміж них найбільш видатною була праця мґр Лідії Лемішки культ. освітньої референтки 59-го Відділу СУА.

Дня 29-го лютого зійшлася численна публіка в залі Дому Молоді. Там були застелені столи, але без приманливих страв. Гостина включала чашку чаю або кави і кусник хліба. Ця ж бо „голодна трапеза" мала пригадати всім сувору дійсність концтаборів та й принести дохід на дальшу оборону їх мешканців.

Свято відкрила вступним словом мґр Лідія Лемішка, культ. освітня реф 59-го Відділу СУА. Вона покликала до слова письменницю Оксану Керч, яка в доповіді п. н. „Українка у боротьбі" дала кілька яскравих сильветок давніших і теперішніх жінок-в'язнів. Своє слово вона закінчила закликом до українського загалу заперестати поїздки в Україну чи висилання допомоги, бо це не дає успіху, а приносить користь окупаційній владі.

Черговою точкою був виступ жіночого хору ОЖ ОЧСУ. Відспівали три пісні в обрібці проф. Зої Маркович, а саме — „Могили", „Чи чуєш" і „Ой не зникли" при фортепіяновому супроводі Романа Ніщука. Дириґував проф. Микола Кормелюк.

Осередком імпрези була сценічна картина „Щість нескорених" пера Ганнусі Подолянки. На сцені притемнено світло, а на білому екрані, що висів посередині, появилась мапа концтаборів станції Барашево в Мордовії. Збоку у півсвітлі можна було зауважити шість жіночих постатей в однакових сірих одягах. Це були членки Пласту, СУМА і Студ. Громади. — Зірка Ніщук, Ліда Сушко, Лариса Саламаха, Христя Поліщук, Марійка Радь і Ірня Чорна. Їхнім модератором була Оксана Палійчук. Вона змалювала умовини концтабору при станції Барашево і побут жінок-в'язнів і заповіла, що почуємо їх слова.

Їх слова супроводила мелодія на фортепіяні. Грала Іляна Шав'як супровід, що повторювався, отже не відводив уваги, але впливав на слухачів.

Нагло зникла мапа концтаборів і на екрані з'явилась світлина Оксани Попович. Дівоча постать, що опинилась під екраном, промовила до слухачів її словами. „Який злочинн могла виконати ця каліка?" закінчила вона запитом, що його поставив до суддів один із присутніх на її процесі. Слідувала Надія Світлична — на екрані і в деклямації. Та ще в часі, коли лунали її слова, показалось на екрані личко малого хлопчини поруч із бабусею. Це малий Ярема, син Надії. А потім пролунали слова поетки Ірини Сеник під поглядом її розумних очей. Обізвалась Стефанія Шабатура, що їй заборонили малювати у в'язниці. А вкінці рисунок немолодої вже жінки за кратами — це Ніна Строката, якої світлини не вдалося дістати. А на самому кінці Ірина Стасів-Калинець зі словами із своїх віршів. Знов по хвилині зникло її обличчя, а на екрані родина Калинців — Ігор, Ірина і їх донечка Дзвінка. Це таке болюче! Бо недавно тому Дзвінку не допустили до матері.

Ні, це ще не кінець... Екран гасне, а на сцену виходить дівчинка віку Дзвінки. У неї в руках китичка квітів. Вона приїхала з бабусею тисячі миль, щоб побачитись із мамою. Її зір спрямований у ту з'яву, що перед хвилиною промовляла словами її матері. Вона деклямує віршик Лесі Храпливої „Матері" і з розпуки кидає квіти на землю. Бо їй не дозволено їх мамі передати!

Урвались звуки гри, зісунулась куртина. Але вся заля під тим болючим настроєм, що його залишило „Щість нескорених". Хвилина мовчанки, а потім рясні оплески розворушили присутніх.

Ведуча свята п-і Лемішка покликала до слова чергового бесідника інж. Осипа Зінкевича. Його доповідь звалась „З думкою про них". Доповідач словами Євгена Сверетюка порівняв появу нескорених із верболовою гілкою, з якої виріс гай. З усіх частин України походять оті „нескорені", що їх голос тривожить окупанта. Першою когортою були поети-шестидесятники, що пробудили сумління народу своїм співом. А за ними піднеслися голоси в обороні прав українського народу, в обороні його мови і культури. Згадуючи групу тих нескорених, не сміємо забувати в'язнів іншої категорії, себто давніх членів ОУН і УПА, що досиджують свої 25-літні засуди. Він відчитав цілу низку прізвищ і це справді важливо, щоб і ці „живопогребані" були в нашій свідомості. Що більше будемо їх пам'ятати, то кращі можливості для них.

А що пам'ятати ми повинні — то було головним змістом доповіді. Бо ж не для себе і своєї слави перейшли в'язні ті засуди і караються в концтаборах. Вони відчувають свою відповідальність за весь народ. А ми повинні вічути відповідальністю за них, за їх долю чи недолю.

Все повинні ми робити, що в нашій спромозі, щоб світ про них не забував.

Заключне слово цієї імпрези мала містоголова СФУЖО Лідія Бурачинська. Вона закликала до розгорнення ініціятиви в обороні в'язнів. Кожна група, кожен осередок може внести щось своє. Прикладом може послужити висилка біблій, що їх почали діти католицьких шкіл у Філядельфії, у відповідь на заборону доручити святе письмо о. Василеві Романюкові. Такі акції можна розпочати і в інших ділянках. А вже найменшим нашим поклоном жінці-в'язневі буде листівка, що її вишлемо з нагоди іменин Дня Жінки 8-го березня, Великодніх свят. Хоч вона її може й не дістане, але там знатимуть, що про них пам'ятаємо.

На цьому закінчилась програма. Присутні розходились із почуттям духового зв'язку з тими нескореними жінками, що пожертвували свою молодість і своє здоров'я у боротьбі. Всі відчули і висловлювали признання Комітетові жіночих організацій Балтимору за переведення такого почину. Хотілось би, щоб і в інших осередках жіноцтво поклонилось нашим жінкам-в'язням і наладнало з ними духовий зв'язок.

Окрім того задання цей поклін приносить і матеріяльну користь. У вислідї Комітет свята дістав 700 дол. і пожертвував їх на Фонд Оборони Переслідуваних при СФУЖО. Згідно з пляном Комісії Прав Людини при СКВУ у 1976 р. вся наша громада буде боротись за свободу релігії в СССР. Але жіночі організації — хоча включаються в цю кампанію — дальше будуть пам'ятати про жінок-в'язнів і працювати для їх звільнення.

Л. Б.

Для вшанування пам'яті

сл. п.

д-ра Олександра Саноцького

зложили на цілі НТШ в ЗСА:

п-ні Емілія САНОЦЬКА	$100.00
д-р Василь ЛЕВ мол. з дружиною Оксаною	100.00
панна Уляна САНОЦЬКА	100.00
Разом	$300.00

Управа НТШ в ЗСА передає за цей дар найщирішу подяку.

Останній шлях Мілени Рудницької

Мюнхен (ЗП). — У п'ятницю, 2-го квітня 1976, українська громадськість Мюнхена та довкілля відпровадила, в год. 12-ій, сл. п. Мілену Рудницьку, на вічний спочинок. Похоронено Спочилу на українському цвинтарі, як окремому секторі Ной - Вальдфрідгофу, при Лореттопляц.

св. п. Мілена Рудницька

На похорон прибули із ЗСА: син Покійної, проф. д-р Іван Лисяк - Рудницький, професор катедри української історії на університеті в Едмонтоні, внук Петро Рудницький, докторант Єйлського університету, та ред. Іван Кедрин-Рудницький з дружиною Марією з Ню Джерзі.

Спочилу провожали в останню дорогу: о. канцлер Степан Дмитришин, український католицький парох Мюнхена; о. д-р Іван Ортинський, чину оо. Селезіян, український катол. парох Інґольштадту, та о. Михайло Андрос, за походженням українізований катальонець, сотрудник у Мюнхені Екзархату для українських католиків на Німеччину.

Не зважаючи на несприятливу пору похорону (дійова п'ятниця, полудне), в похороні взяла участь значна кількість українців Мюнхену. Ряд українських установ і видатних громадян прощали Спочилу численними вінками і букетами. Окрему увагу звертав на себе великий вінок від Державного Центру УНР. Його доставив до свіжої могили голови ДЦ УНР, президент Микола Лівицький.

Похорон сл. п. Мілени Рудницької відбувся при небажаному інциденті. Останнього часу серед українців Мюнхену прийнявся звичай, що на похоронах промовляють тільки: покликаний душпастир, представник Центрального Представництва Української Еміґрації в Німеччині (ЦПУЕН), і представник тільки однієї організації, з якою спочилий був найтісніше пов'язаний. Решта є справою похоронних поминок і преси.

При похороні сл. п. Мілени Рудницької промовляли: парох Мюнхену о. Ст. Дмитришин і о. д-р Іван Ортинський, як представник чину оо. Селезіян, з яким Спочила була ділово й чуттєво глибоко зв'язана, та врешті, як представник ЦПУЕН, пані Ольга Лощенко, секретар.

Проти виразної волі частини найближчої родини виступив однак з некваліфікованою промовою д-р Андрій Білинський. Було передбачено, що д-р Білинський виразно зазначить, що не мавши жадного громадського чи організаційного мандату, говоритиме тільки у власному імені. Цього він не дотримав і як тільки він почав промовляти, багато учасників похорону покинули цвинтар.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Вісті з Трентону, Н. Дж.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ В ТРЕНТОНІ

Трентон, Н.Дж. (юко). — В неділю, 23-го лютого 1976 року відбулися тут річні Загальні Збори УНДому, на яких після звітів з діяльности обрано нову Управу з головою Іваном Чаплею на чолі. В члени нової Управи на 1976 рік увійшли місцеві громадяни: Василь Білак, Леонід Веремієнко, д-р Омелян Грималяк, Панас Діденко, Ярослав Зрада, д-р Богдан Корчмарик, мґр Іван Костюк, Микола Косович, Степан Кухлевський, Маріян Гуль, Онуфрій Мізюк, Ігор Сеник, Орест Сеник, Василина Микитин, Іван Микитин, Іван Стрижаківський, Іван Головка, проф. Володимир Тритяк. Контрольна комісія: мґр Микола Нагірняк, д-р Володимир Коропей, інж. Дмитро Кузик, інж. Мирон Осадца, Петро Булат. Товариський суд: д-р Володимир Коропей, д-р Богдан Корчмарик, мґр Іван Костюк. Номінаційна комісія: Леонід Веремієнко, Іван Головка, мґр Іван Костюк.

Уступаюча Управа звітувала про постійний зріст всієї діяльности УНДому, що по волі й неволі стає однією із передових установ нашого міста, в приміщеннях якої діють: Школа Українознавства (вищі кляси) під енергійною управою проф. д-р Лариси Залеської-Онишкевич з 32 учнями й ученицями та учительським збором: д-р Лариса Залеська-Онишкевич, інж. Любомир Онишкевич, д-р Омелян Грималяк, д-р Богдан Корчмарик, проф. Теодора Рудь, Ґалина Костюк, Мирослава Струк та доривочними учителями: мґр Дарія Кузик, мґр Богдан Ковшевич, інж. Андрій Турчин. Бібліотекарем школи є Павлина Скремета, що управляє спільно з Пластовою Станицею бібліотекою. Господарем школи є Василина Микитин. Навчання відбувається у вигідних і добре шкільним приладдям устаткованих приміщеннях. Пластова Станиця — під проводом станичного інж. пл. сен. Івана Гафтковича, Пласт-Прият під головуванням Ольги Тритяк (11-ий Відділ ім. св. Ольги) та Оксани Тритяк (новозаснований „молодечий" Відділ). Спортове Т-во „Тигри" (голова й опікун Маріян Гуль) та інші місцеві установи.

Продовж звітового часу старанням Управи УНДому влаштовано: зустрічі з громадянством ректора УВУ проф. д-ра Володимира Янева, ред. Михайла Островерхи (з нагоди 60-ліття вимаршу в поле леґіону УСС та 60-ліття його громадської і письменницької діяльности), проф. д-ра Володимира Кубійовича і д-р Атанаса Фіґоля (по питаннях ЕУ-НТШ); доповіді: д-ра Атанаса Фіґоля, ред. Анатоля Камінського, два фестини - пікніки та вечір гумору, пісні, музики і танку.

На черзі заплянованo вистави Оперного Ансамблю під кер. Л. Рейнаровича: „Запорожець за Дунаєм" й „Наталка Полтавка", доповіді провідних політичних і громадських діячів, мистецькі вечори й пікніки, з яких дохід призначається на загально громадські цілі. Майно УНДому заключається цифрою 73,411.44 дол. Приходів в звітовому часі було на заг. суму: 25,000 дол. Розходів: 23,000 дол. Дружня співпраця членів Управи ґарантує в поточному році ще кращі успіхи для добра і на славу трентонської української громади.

ВІДЗНАЧЕННЯ 84-ЛІТТЯ БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

Трентон, Н.Дж. (юко). — Старанням місцевого Відділу Патріярхального Т-ва, якого головою є невтомна, працьовита й ідейна мґр Дарія Кузик, тут в неділю, 15-го лютого ц.р. відзначено 84-ліття Первоієрарха Української Католицької Помісної Церкви, Блаженнішого Патріярха Кир Йосифа. Після Торжественних Богослужень в наміренні Достойного Соленізанта, що їх відправив в парафіяльній церкві св. Свщм. Йосафата теперішній парох о. Іван Бура, на яких відспівано многоліттєвіє і молитву за Патріярха, в пополудневих годинах, в парафіяльній залі, що її нещодавно збудовано коштом понад 300 тисяч дол., (точніше добудував над-дотепер від 20 років існуючою залею) відбулися Святочні Сходини членів Відділу Патріярхального Т-ва та вірних Трентону. У програмі були: святочна доповідь, зокрема на ці сходини запрошеного гостя з Філядельфії — д-ра Володимира Пушкаря, деклямація Наталки Ковалишин, мистецьке читання Тетяни Шуст (обі пані також з Філядельфії), музичний квартет в складі: скрипка — мґр Дарія Кузик, віоля — проф. Володимир Тритяк, чельо — д-р Йошіказу Гаяші, піяно — Елла Енґвел-Гаяші (подружжя: — д-р Гаяші японського, Енґвел — ірляндського походження) з Нюарку, та відспівання релігійних гимнів: „Боже Великий, Творче Всесильний" (на початку) і „Боже Вислухай благання" (на закінчення програми), які заінтонував і разом з приявними відспівав Іван Головка.

У промові д-р В. Пушкар, один з перших ініціяторів за-патріярхального руху та колишній голова Світового Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви — накреслив терничистий життьовий шлях Блаженнішого та подав цілу низку досі невідомих фактів і документів в страдальному поході за правопорядок і патріярхальний устрій УКЦеркви.

Наталка Ковалишин з хистом продеклямувала вірш Романа Завадовича — „Владика Нескорених". Тетяна Шуст з доброю дикцією прочитала уривки зі статті Євгена Іванкова п.н.: „Дещо про патріотизм, патріярхат і обов'язок служіння правді". Музичний квартет відограв (вперше в Трентоні!) „Квінтет" Дмитра Бортнянського (жаль, без гарфи), збираючи за своє перфектне виконання заслужені оплески зі сторони добірної публіки. З приємністю доводиться ствердити, що всі виконавці програми виступали без винагороди, включно з милим та незвичайно культурним подружжям д-р Йошіказу Гаяші, що на запрошення „чародійної" в таких випадках Дарії Кузик, залишили всі свої поточні обов'язки, щоб разом з українцями віддати пошану Блаженнішому, „Великій Людині нашої епохи", як вони висловлювалися в дружній розмові з нами. Приклад гідний до наслідування усім українцям.

Сходинами проводила мґр Д. Кузик. Чистий дохід з цієї гарної імпрези призначено на Патріярший Фонд в Римі.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є будучність, в нашій громаді Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу і вільному світі нового свідомого члена!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ТРУСЯК АНДРІЙ, член УНС Відділ ч. 259 Т-ва Рождества П. Д. М. в Чікаґо, Ілл., помер 2 жовтня 1975 р. на 84-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1943 році. Полишив в смутку дочок Юлію, Розу і Стефанію, 13 внуків і 22 правнуків. Похорон відбувся 6 жовтня 1975 р. на цвинтарі Резуррекшон в Юстік, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ЛЯСОС ФРАНКО І., член УНС Відділ ч. 22 Т-ва Доброї Волі в Чікаґо, помер 12 січня 1976 на 61-му році життя. Став членом УНСоюзу в 1947 р. Полишив в смутку дружину Анну, братів і сестер. Похорон відбувся 15 січня 1976 р. на цвинтарі св. Йосифа в Рівер Гров, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Гелен Олек, секр. Відд.

ГАЙДУКЕВИЧ ІВАН, член УНС Відділ ч. 303 в Флінт, Міш., помер 19 березня 1976 р. на 80-му році життя. Покійний народився в с. Литвинів, пов. Підгайці, Зах. Україна. Став членом УНС в 1952 році. Полишив в смутку дружину Тетяну, дочки Марію, і Анну, синів Андрія, Григорія і Богдана, 7 внуків і 4 правнуки. Похорон відбувся 22 березня 1976 р.
Вічна Йому Пам'ять!
Василь Лещук, секретар

ГУРАЛЬ ГНАТ, член УНСоюзу Відділ ч. 145 Т-ва св. Марії в Алтонс, Па., помер 10 вересня 1975 р. на 88-му році життя. Покійний народився в Австрії. Став членом УНСоюзу в 1926 році. Полишив в смутку дітей Анну, Марію Джей, Волтера, Чарля і Ольгу. Похорон відбувся 13 вересня 1975 р. на цвинтарі св. Марії в Алтуна, Па.
Секретар Відділу

ФІЛИПИ ЮРІЙ М., член УНСоюзу Відділ ч. 113 Т-ва св. Івана в Дерри, Па., помер 21 вересня 1975 р. на 21-му році життя. Став членом УНСоюзу в 1969 році. Полишив в смутку батька Григорія, матір Елизавету, братів Роберта, Стефана і Антона, сестер Кей Ен Су і Мері. Похорон відбувся 24 вересня 1975 р на цвинтарі св. Йосифа в Деррі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ТРОХАНОВСЬКА ГЕЛЕН, членка УНС Відділ ч. 112 в Парма, Огайо, померла 11-го серпня 1975 р. на 75-му році життя. Покійна народилася Пенсилвенії. Стала членкою УНСоюзу в 1949 році Полишилав смутку мужа Юрія, доньку Марію, сина Петра і 2 внуків. Похорон відбувся 15 серпня 1975 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла, в Парма, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ГУСЕЛЬ ВАСИЛЬ, член УНС Відділ ч. 291 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Клевленді, Огайо, помер 22 липня 1975 р. на 83-му році життя.. Став членом УНСоюзу в 1937 р. Полишив в смутку дружину Френсис, дочку Маргарету, сина Гаррі і внуків.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ВІТЕНКО ІВАН, член УНСоюзу Відділ ч. 56 Т-ва св. Івана, помер 26 серпня 1975 р. на 63-му році життя. Став членом УНСоюзу в 1929 р. Полишив в смутку, дружину Геневі.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ОТРУСА КАТЕРИНА, членка УНС Відділ ч. 178 Т-в св. Марії в Манчестер, Н. Г., померла 20 березня 1976 р. на 80-му році життя. Покійна народилася в Добротвір, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1929 році. Полишила в смутку синів Миколая і Ярослава, дочок Анну, Ольгу і сестру. Похорон відбувся 24-го березня 1976р. на цвинтарі св. Ядвиги в Бедфорд, Ню Гемпшір.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Беднарчик, секретар

САВЧУК ВАСИЛЬ, член УНСоюзу Відділ ч. 174 Т-ва Пластового в Детройті, помер 30 грудня 1975 р. на 68-му р. життя. Покійний народився в Матіївці, Перерів. Став членом УНСоюзу в 1960 р. Полишив в смутку дружину Ольгу, дочок Любу, Миросю і Марту, зятів Віктора і Романа, внуків Мартусю і Марка та рідних в Америці і в Україні. Похорон відбувся 2 січня 1976 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті.
Вічна Йому Пам'ять!
Атанас Слюсарчук, секр.

БРИКСА ІВАН, член УНСоюзу Відділ ч. 506 Т-ва Золота Липа в Амгерстбурґ, помер 7 листопада 1975 р. на 68-му році життя. Став членом УНСоюзу в 1958 році. Полишив в смутку дружину Любу, п'ять синів, 7 дочок, 21 внуків, одну правнуку, 4 сестри та одного брата, всі живуть в Канаді. Похорон цвинтарі св. Івана Хрестителя в Амгерстбурґу.
Вічна Йому Пам'ять!
А. Масний секр. Відд.

ЗАЯЦЬ НИКОЛА, член УНС Відділ ч. 270 Бр-ва св. Івана Хрестителя в Джерзі Сіті, помер 30 листопада 1975 р. на 82-му році життя. Полишив в смутку синів Івана, Андрія і Михайла й 3 невістки та шестеро внуків. Покійний був довші роки предсідником Бр-ва св. Івана Хрестителя. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Імени в Дж. Сіті.
Вічна Йому Пам'ять!
Стефан Островський, секр.

МЕСОАК МИХАЙЛО, член УНС Відділ ч. 266 Т-ва ім. Івана Франка в Амстердам, Н. Й., помер 13 грудня 1975 р. на 68-му році життя. Покійний народився в Велика Горожана Рудки, Україна. Став членом УНС. в 1930 році. Полишив в смутку дружину Софію, синів Володимира з дружиною, Богдана з дружиною і Мирона самотний, внуків Венді, Томі і Міcі. Похорон відбувся з великою участю родини, приятелів і Союзівців із церкви св. Николая на цвинтарі отця Николая 17 грудня 1975 р в Амстердам, Н. Йорк.
Вічна Йому Пам'ять!
Василь Труфин, секр. Від.

СОЮЗОВЦІ!

ПРИДБАННЯ 400 ЧЛЕНІВ ЦЬОГО МІСЯЦЯ — ЦЕ МЕТА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ. ВКЛЮЧІТЬСЯ І ВИ У ЧЛЕНСЬКУ КАМПАНІЮ І ДОПОМОЖІТЬ ОСЯГНУТИ ЦЮ МЕТУ.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ТАРЗАН, Ч. 7463. Підземні схоронища Опару

Своїм наказом звільнити в'язнів Крона несвідомо причиняється до своєї остаточної смерти...

Прямуй за мною, мій легіоне!

Це і є великі схоронища Опару... Протягом багатьох поколінь ми викопували „металь сонця" з благодатної землі...

Наші мистці відливали його в різні форми... Більшість цього золота находиться тут...

Ти дуже самолюбна, жреките Ля, бо не давала іншим змоги користуватися цими скарбами!